

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 89 / IV legislatura / Cinquè període

Dijous, 5 de maig de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 50

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts.

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre el cost de la nova instal·lació de subministrament d'aigua a les masies del terme municipal de Sant Joan de les Abadesses (Ripollès) (Reg. 17719)

Formulació: Sr. Piella (S) (p. 4790).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4790).

Repregunta: Sr. Piella (S) (p. 4790).

Segona resposta: conseller (p. 4791).

Pregunta al Consell Executiu sobre el cost d'un acte fet a la Facultat d'Econòmiques de la Universitat de Barcelona sobre els valors adreçats als joves (Reg. 17726)

Formulació: Sr. Elena (S) (p. 4791).

Resposta: conseller d'Ensenyament (p. 4791).

SUMARI (2)

Repregunta: Sr. Elena (S) (p. 4791).

Segona resposta: conseller (p. 4791).

Preguntes al Consell Executiu sobre el Consell Nacional de la Joventut (Reg. 17727) i sobre la subvenció pressupostària del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (Reg. 17728)

Formulació: Sr. Elena (S) (p. 4792).

Resposta: conseller d'Ensenyament (p. 4792).

Repregunta: Sr. Elena (S) (p. 4792).

Segona resposta: conseller (p. 4793).

Preguntes al Consell Executiu sobre la «plumbiosi» en la fauna del delta de l'Ebre (Reg. 17729) i sobre les espècies animals que pateixen la malaltia de la «plumbiosi» (Reg. 17730)

Formulació: Sr. Madueño (S) (p. 4793).

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4793).

Repregunta: Sr. Madueño (S) (p. 4794).

Segona resposta: conseller (p. 4794).

Preguntes al Consell Executiu sobre les residències de persones disminuïdes concertades, subvencionades i públiques (Reg. 18060) i sobre la Residència Valldaura de Barcelona (Reg. 18061)

Formulació: Sra. Barenys (S) (p. 4794).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 4795).

Repregunta: Sra. Barenys (S) (p. 4795).

Segona resposta: conseller (p. 4796).

Pregunta al Consell Executiu sobre la destinació dels cavalls decomissats a la reserva nacional de Boumort (Reg. 17018)

El president n'anuncia la retirada (p. 4796).

Preguntes al Consell Executiu sobre els articles 132 i 133 del Reglament del Parlament (Reg. 17073) i sobre l'article 133.10 del Reglament del Parlament (Reg. 17074)

Formulació: Sr. Bosch (ERC) (p. 4796).

Resposta: conseller secretari del Govern (p. 4796).

Repregunta: Sr. Bosch (ERC) (p. 4796).

Segona resposta: conseller (p. 4797).

Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment del Decret 117/84, relatiu a la integració dels infants amb disminucions a les escoles d'EGB (Reg. 18066)

Formulació: Sra. Torrent (S) (p. 4797).

Resposta: conseller d'Ensenyament (p. 4798).

Repregunta: Sra. Torrent (S) (p. 4798).

Segona resposta: conseller (p. 4798).

Preguntes al Consell Executiu sobre la situació actual de la cambra hiperbàrica de la Costa Brava (Reg. 17165) i sobre la valoració de la cambra hiperbàrica inactiva de la Costa Brava (Reg. 17166)

El president n'anuncia la retirada (p. 4799).

Preguntes al Consell Executiu sobre l'Escola Universitària de Graduats Socials de Barcelona (Reg. 18067) i sobre les titulacions de l'Escola Universitària de Graduats Socials de Barcelona (Reg. 18068)

Formulació: Sra. Torrent (S) (p. 4799).

Resposta: conseller d'Ensenyament (p. 4799).

Repregunta: Sra. Torrent (S) (p. 4799).

Segona resposta: conseller (p. 4800).

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre els moviments associatius (Reg. 18517)
(Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Ferran (S) (p. 4800).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 1, de supressió, i 2, d'addició)

Torn a favor: Sr. Mayol (IC) (p. 4802).

Posició dels grups no esmenants: Sr. Reguant (M) (p. 4803), Sr. Ariza (P) (p. 4803), Sr. Bargalló (ERC) (p. 4803) i Sr. Vila i Giró (CiU) (p. 4804).

Posició del grup presentant: Sr. Ferran (S) (p. 4805).

Votació del punt primer: *rebutjat per 34 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 4806).*

Votació del punt segon: *rebutjat per 30 vots a favor, 57 en contra i 4 abstencions (p. 4806).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional (Reg. 18522)
(Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Saura (IC) (p. 4806).*

Posició dels grups: *Sr. Reguant (M) (p. 4808), Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4809), Sr. Bargalló (ERC) (p. 4809), Sr. Rañé (S) (p. 4809) i Sr. Sesmiló (CiU) (p. 4810).*

El Sr. Rañé (S) (p. 4812) i el Sr. Saura (IC) (p. 4812) intervenen per fer un aclariment.

Votació: *rebutjada per 30 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 4812).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la reforma educativa en els centres de secundària (Reg. 18518) (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Cadevall (S). Tot seguit, n'anuncia la retirada (p. 4812).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'impuls autonòmic i l'increment de l'autogovern (Regs. 18488 i 18610) (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Mayol (IC) (p. 4813).*

Posició dels grups: *Sr. Reguant (M) (p. 4814), Sr. Ros (P) (p. 4815), Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 4815), Sr. Clotas (S) (p. 4816) i Sr. Pont (CiU) (p. 4817).*

Votació: *rebutjada per 10 vots a favor, 77 en contra i 3 abstencions (p. 4817).*

La sessió s'aixeca a la una del migdia i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 50.2

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia, i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Passem al tràmit de preguntes amb resposta oral. La primera pregunta, la formula el diputat senyor Pere Jordi Piella, sobre el cost de la nova instal·lació de subministrament d'aigües a les masies del terme municipal de Sant Joan de les Abadesses. Té la paraula el senyor Piella.

Pregunta al Consell Executiu sobre el cost de la nova instal·lació de subministrament d'aigua a les masies del terme municipal de Sant Joan de les Abadesses (Ripollès)

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el tema d'avui és un tema que fa temps que està sobre la taula, fa més d'un any; n'he parlat amb vostè personalment, i també concretament fa un any es va presentar una Proposició no de llei que es va retirar amb la promesa que s'arranjaria. S'han fet coses, evidentment, però crec que no està resolt. La pregunta, més que pel cost monetari, ve donada, també, pel cost que pot tenir, no solament en pessetes, sinó també en el cost de disminució de servei, el cost que pot tenir a la salut i el cost que pot tenir en unes explotacions agràries que es veuen greument afectades per aquestes circumstàncies.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Culler.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Josep M. Culler i Nadal): Senyor president, senyor Piella, miri, contràriament al que es diu en la formulació de la pregunta, jo crec que el problema està resolt i que el subministrament d'aigua a les finques en cap moment —en cap moment— es va interrompre, ja que des del primer moment, i mitjançant tancs-cisterna, es mantingué provisionalment el servei. Definitivament, la instal·lació s'ha resolt mitjançant l'execució d'un pou de captació de l'aigua, del qual, per mitjà d'una canonada soterrada, es condueix l'aigua a un dipòsit regulador, de cent cinquanta metres cúbics, compartit amb el sistema contraincendis, del túnel;

d'aquest, surten dues canalitzacions soterrades, una cap al túnel i una altra per al subministrament d'aigua a les masies. Aquest aboca a tres dipòsits reguladors, dels quals se subministra a cada habitatge, i es restableix l'esquema general que tenien anteriorment.

Cal dir que, de les quinze finques de les quals es fa esment, és cert que cinc d'elles restaren afectades per l'execució del túnel; pel que fa a la resta, és dubtós que s'hagi produït una afectació completa de les fonts, donat que fins i tot actualment aquestes continuen rajant. No obstant això, la instal·lació s'ha efectuat per a totes elles, és a dir, per a les quinze.

Respecte a les característiques de les instal·lacions, el cabal que s'està subministrant en l'actualitat és superior al que ja existia abans de l'afectació i amb una qualitat bacteriològica de l'aigua molt superior a la de les fonts afectades.

En relació amb el cost que pot representar per a les masies aquesta instal·lació, pel que fa a la instal·lació elèctrica, aquesta s'integrarà en la d'explotació del túnel, per la qual cosa el cost per a les finques serà nul. L'únic cost que poden tenir és el derivat d'efectuar la cloració de l'aigua, en el cas que es vulgui fer, ja que la instal·lació ho permet —abans no ho feien—, i el manteniment de la xarxa de canonades i dipòsits. Aquest cost de manteniment de la xarxa ha de ser molt baix i en principi inferior al que tenien abans de fer la nova instal·lació, donades les característiques precàries de l'antiga xarxa.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Piella pot repreguntar.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el que m'ha dit vostè és el mateix que se'm va contestar en una pregunta que vaig fer, que se m'ha contestat per escrit, i ahir, concretament, van tornar-me a posar en contacte aquests veïns, molt preocupats perquè no tenen aigua durant trenta hores els últims dies. Miri, li llegiria només un tros d'un certificat mèdic que diu el següent: «Les anàlisis que s'adjunten són d'una aigua amb extremada duresa, que veig perjudicial per a la seva salut i la de la seva família per l'excés de carbonat càlcic i el risc de litiasi que aquesta comporta.» Això ho diu un metge. Després, en definitiva, el problema és..., sí que hi ha un dipòsit de cent cinquanta metres cúbics, és veritat, però el que va a les masies és el sobreeixidor; per tant, a la més petita mancança d'aigua, doncs, es troben sense aigua, perquè concretament el sobreeixidor no funciona.

Abans els quedava la solució d'anar a buscar aigua als torrents o als recs de Can Barrera i Cal Frare; aquests dos torrents s'han assecat a causa de les obres del túnel i també han quedat sense aquesta opció. Després, també, el problema que els preocupa a ells és, no solament l'aigua de boca, sinó també l'aigua per a usos agrícoles i ramaders. Ha de tenir en compte, segons em diuen ells, que una gallina, amb un dia sense aigua, està deu dies sense posar ous.

Bé, jo crec que hi pot haver bona voluntat, crec que n'hi ha d'haver, hi ha hagut diverses reunions, però a mi em

preocupa un tema. És a dir, aquests senyors actualment només veuen la solució judicial, no concretament la contenciosa administrativa, sinó la civil, i el problema de la civil és que, si van a la civil, és possible que hi hagi un interdicte i que aquest interdicte pugui fer parar les obres. Crec que, això, amb bona voluntat ho podem arreglar i crec que, en definitiva, la solució és relativament fàcil, perquè no són costos exorbitants.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El senyor conseller. Li queda mig minut.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor Piella, només li puc dir una cosa: vull dir, realment, doncs, jo li haig de dir el que em diuen els meus tècnics; per tant, posem-nos d'acord vostè i jo, em porta..., no una representació assembleària, diguem-ne, dels afectats, parlem-ne amb els tècnics davant, els afectats, vostè i jo, i bé..., sentir totes dues parts, si li sembla.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

*Pregunta al Consell Executiu sobre el cost
d'un acte fet a la Facultat d'Econòmiques
de la Universitat de Barcelona sobre
els valors adreçats als joves*

La següent pregunta, la formula el diputat Joan Ignasi Elena, sobre el cost d'un acte fet a la Facultat d'Econòmiques de la Universitat de Barcelona. Té la paraula.

El Sr. ELENA: Senyor president, el passat 8 de març va tenir lloc a la Facultat d'Econòmiques de la Universitat de Barcelona un acte sobre els valors dels joves, que organitzava la Secretaria General de Joventut; un acte que va comptar amb molta difusió, cartells, tríptics, falques a les ràdios, invitacions, fulls volants..., però no només a Barcelona, a la universitat o al seu entorn, sinó també a Girona, a Lleida, a Tarragona, com si d'omplir un gran acte es tractés. En definitiva, una publicitat desproporcionada i insòlita, sobretot si atenem el fet que cabien tan sols tres-centes persones en el lloc on es feia l'acte.

És per aquest excés de publicitat i per la inoportunitat que considerem del citat acte que preguntem el seu cost.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Elena. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan M. Pujals i Vallvé): Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyor Elena, de fet, la convocatòria d'aquest acte té uns costos que podem precisar en un import d'1.936.619 pessetes. El Govern de la Generalitat considera que en aquests moments és especialment necessari orientar els joves cap a tots aquells valors que poden dinamitzar el seu propi futur, i en aquest sentit l'acte es va voler adreçar a tota la població de Catalunya. Hi pot haver coincidència o no de criteris, però en qualsevol cas els costos són proporcionats, i, en definitiva, correspon a la discrecionalitat del Govern valorar

l'oportunitat de si cal fer un acte d'aquestes característiques o no adreçat a tots els joves de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Elena pot pregar.

El Sr. ELENA: Sens dubte, forma part de l'arbitrarietat del Govern considerar si és o no oportú fer aquest tipus d'acte. Nosaltres –li ho he de dir– som partidaris que els dirigents polítics, que els líders polítics vagin a les universitats, i més en una situació com la que vivim en aquests moments és important que la política s'acosti als joves. De fet, és tradició del Grup del qual formo part que els seus dirigents s'acostin a les universitats. El que passa és que hi ha una diferència fonamental, i és que aquests tipus d'actes, normalment, quan els organitzem no estan finançats per l'Administració que dirigeixen aquestes personalitats, no per res, sinó perquè creiem que no és seriós.

A més, aquest acte era la segona vegada que es convocava; per tant, el cost que es manifesta s'ha de multiplicar per dos. La primera vegada no es va fer degut a una situació delicada –sembla ser– entre el seu Govern i els estudiants. Lamento que no s'atrevisin a celebrar aquell acte en aquell moment o que per problemes d'agenda no es pogués fer, però, home, creiem que si..., ja que es fa una vegada, que es torni a fer amb la mateixa quantitat de publicitat, amb la mateixa difusió, ho considerem excessiu.

I a més a més deixi'm dir-li també, donar-li una segona raó de per què considerem que aquest acte era desafortunat, i és perquè pensem que l'Administració pública no té per què pagar les campanyes de meritatge d'un secretari general de Joventut.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Elena. El senyor conseller pot contestar a la repregunta.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. En la intervenció del senyor Elena em sembla que hi ha hagut algunes afirmacions desafortunades que difícilment deu poder provar.

En qualsevol cas, insisteixo que no es tracta d'una qüestió d'arbitrarietat, sinó de discrecionalitat, i com a mínim en això sí que em reconeixerà que jo he parlat de discrecionalitat i no d'arbitrarietat. Considero molt allunyada l'arbitrarietat de la conveniència que el president de la Generalitat s'adreci institucionalment en un acte a tots els joves, i en aquest sentit valorem la conveniència i l'oportunitat que actes d'aquesta naturalesa es facin i es continuïn fent en el futur.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

*Preguntes acumulades relatives al Consell
Nacional de la Joventut de Catalunya*

La següent pregunta, la formulava el diputat senyor Xavier Soto. Qui el substitueix? (Pausa.) El senyor Elena.

Doncs, és sobre el Consell Nacional de la Joventut. Té la paraula, senyor Elena.

El Sr. ELENA: Bé, hi ha dues preguntes. Si li sembla, les ajuntaríem, les faríem de forma conjunta.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ELENA: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, com vostès saben, és un òrgan autònom que es regeix pels seus estatuts, que aproven el conjunt de les entitats del moviment juvenil de forma democràtica; un organisme que va ser creat per aquest Parlament a través d'una llei ja fa molts anys; una llei que deixa molt clar el paper d'interlocutor del moviment associatiu en la seva relació amb l'Administració de la Generalitat i, en segon lloc, el seu funcionament autònom.

El Govern de la Generalitat mai ha respectat, al nostre entendre, aquest esperit de la Llei. S'han caracteritzat, les relacions entre el Consell Nacional de la Joventut i l'Administració de la Generalitat, per la tensió i per un cert distanciament. Però tot això pensem que s'ha agreujat en els últims dos anys amb l'arribada del nou secretari general de Joventut de la Generalitat.

El Consell General de la Joventut de Catalunya va obrir fa un any un debat intern per discutir entorn del seu futur, del futur d'aquest organisme. Després d'una dècada de funcionament que tots podem definir com a positiu, era el moment de readaptar el seu funcionament.

Malauradament, aquest procés de debat no va acabar, no va culminar amb consens, va culminar sense consens. La presentació de dues candidatures a la presidència va provocar una situació de tensió molt elevada. Nosaltres ho lamentem i ens comprometem sincerament a treballar en positiu per esmenar aquesta situació.

El que no és de rebut és que l'Administració, en aquest cas, opti per un candidat i que ho faci públicament, i que, a més, condicioni l'assignació pressupostària i les relacions al fet que surti escollit un dels candidats. Això no és ni seriós ni responsable; això és –al nostre entendre– condicionar una elecció democràtica d'un òrgan que no és autònom. I aquest no ha de ser el paper de l'Administració; l'Administració ha de fer de mitjancer, l'Administració ha d'ajudar, però mai provocar.

Nosaltres en aquest cas, per tant, el que els volem preguntar, donada aquesta situació..., les dues preguntes que formulem són quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu de la Generalitat en relació amb el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i si té previst el Consell Executiu modificar o condicionar la subvenció pressupostària al Consell Nacional de la Joventut aprovada per aquest Parlament de Catalunya. En definitiva, si les amenaces o coaccions o insinuacions que s'han fet des de la Secretaria General de Joventut eren fruit d'un moment d'escalfor, donada una situació que no agradava al secretari general de Joventut, o si és una raó de fons del Govern de la Generalitat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Elena. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Pujals. Té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyor Elena, certament, el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya en aquests moments es troba en una situació difícil, que ve motivada per la ruptura del diàleg entre les associacions que es va produir bàsicament el dia 13 de març d'enguany –com sap prou bé el senyor Elena–, en el transcurs d'una assemblea general ordinària que s'havia convocat per escollir un nou president i un nou secretariat.

A l'elecció es van presentar dos candidats: Josep Castells i Gabriel Serrano. Atès que cap dels dos no va obtenir la majoria absoluta en les primeres votacions, es va haver de procedir, d'acord amb el Reglament, a una segona votació. El senyor Castells no va voler participar en la segona votació, al·legant precisament aquesta divisió existent entre les diferents entitats que formen el Consell. Això va ser determinant perquè el resultat final de la votació, en què el senyor Serrano va resultar elegit president, fos de 29 vots a favor i 39 vots en blanc.

La voluntat del Govern de la Generalitat és que el Consell sigui capaç de resoldre i de reconduir l'actual situació, però sobretot espera, desitja i confia que es recuperi el diàleg entre les associacions, que és absolutament imprescindible per reprendre la capacitat que permeti arribar a un consens. Només així considerem que es podran complir satisfactòriament els objectius que van determinar la creació d'aquell Consell.

Naturalment, el Govern de la Generalitat de Catalunya vull aclarir –que quedi ben clar– que en cap moment no ha interferit en el funcionament de les activitats del Consell i que la seva actuació s'ha limitat a procurar l'existència d'un diàleg fluid i a contribuir al sosteniment econòmic d'aquesta entitat.

La Secretaria General de la Joventut atorga 18 milions anuals de subvenció al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Aquesta subvenció no es pensa modificar ni condicionar en cap cas, atès que va ser aprovada per aquest Parlament. I en aquest sentit em sembla que parlar d'escalfaments no és precisament el millor camí per reprendre aquesta serenitat imprescindible en el Consell Nacional de la Joventut.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Elena pot repreguntar.

El Sr. ELENA: Senyor conseller, els qui em coneixen saben que jo participo d'aquesta voluntat de diàleg, he tingut sempre una participació activa en el si del Consell de la Joventut i sempre ha sigut amb una voluntat de diàleg i d'intentar que s'arribi a acords per part de totes les entitats del Consell. Ara bé, deixi'm dir-li que no és veritat que vostès hagin actuat de la mateixa manera.

S'ha condicionat i s'està condicionant. Als pressupostos de l'any 93 van atorgar una subvenció de 24 milions, van concedir una subvenció de 24 milions al Consell de la Joventut, i en aquests moments, del pressupost de l'any 93, encara se'n deuen 12. L'any següent el Govern de la

Generalitat va proposar que es reduís de 6 milions, i així es va fer, amb esmenes de tots els grups que van ser decaigudes: es va reduir un 25% el pressupost que se li donava al Consell Nacional de la Joventut, passant de 24 a 18 milions. Doncs bé, de l'any 93 se'n deuen 12, de l'any 94 encara no s'ha donat ni una pesseta dels 18 milions i encara no s'ha donat ni tan sols la carta de reconeixement de deute del Govern de la Generalitat, i això ha suposat ja d'entrada un milió de pessetes d'interessos de cost afegit al Consell Nacional de la Joventut.

El Consell Nacional de la Joventut va demanar un conveni internacional l'any 93. El programa de Convergència i Unió en les darreres eleccions autonòmiques deia que un dels seus objectius era promocionar la projecció internacional del Consell de la Joventut. Molt bé, doncs van sobrar diners en aquella partida i no es va donar ni una pesseta al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

Per tant... A més a més, avui he rebut una carta del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, del seu nou coordinador general, en la qual diu, explica tots aquests deutes que hi ha per part de l'Administració de la Generalitat, que sumen un total de 30 milions, i que en aquests moments està en una situació de fallida absoluta el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que —com sap— té un funcionament ordinari i no pot cobrir les despeses que vostès haurien d'ajudar a esmenar.

I, si parlem d'escalfaments, n'hi van haver, n'hi va haver i greus. L'endemà dels dies que se celebrava l'assemblea del Consell de la Joventut, el secretari general de la Joventut va declarar a l'agència Europa Press que fins que no es recuperi..., va reiterar que la Generalitat no donarà més ajudes de les previstes a aquest organisme, va dir que no compartia la voluntat del nou president —i això és optar per un dels dos candidats— i va dir que ell era més partidari de les tesis que defensava l'altre candidat.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Elena. Ho sento.

El Sr. ELENA: Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Només per aclarir que les declaracions del secretari general de la Joventut, allò que va dir va ser que seria difícil que s'augmentés la dotació pressupostària que té el Parlament. La resta, vull dir, no ens entrem en altres qüestions. Vostè demana quina és la voluntat del Govern i ja li ho he dit: la voluntat del Govern és mantenir l'aportació dels 18 milions de pessetes al Consell Nacional de la Joventut.

I en darrer terme, quan hi ha una situació de conflicte, cregui'm, no se senti tan alliberat de qualsevol mena de responsabilitat. Faci examen de consciència i segurament s'adonarà que en aquesta politització del Consell segurament que tothom hi ha participat. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. (*Remor de veus.*) Silenci!

Preguntes acumulades relatives al plumbisme

La següent pregunta la formula el diputat senyor Rafael Madueño, sobre la «plumbiosi» en la fauna del delta de l'Ebre. Té la paraula.

El Sr. MADUEÑO: Sí, senyor president. Si m'ho permet, acumularia les dues preguntes.

El Sr. PRESIDENT: Li ho permeto.

El Sr. MADUEÑO: Moltes gràcies, senyor president. Aquestes preguntes es refereixen a una malaltia que poden patir o pateixen determinades espècies del delta de l'Ebre. Tots sabem que el delta de l'Ebre és una de les reserves més importants no de Catalunya, sinó fins i tot de la Mediterrània quant a la fauna, i la seva importància està reconeguda a nivell internacional.

Sembla ser, per les notícies que m'han arribat, que donada l'acumulació de plom que produeix la caçera, autèntiques quantitats molt importants, moltes tones que s'acumulen en les zones humides del delta, sembla que hi ha algunes espècies que necessiten els perdigons produïts pels trets, que necessiten aquests perdigons o els utilitzen confonent-los amb unes pedretes que utilitzen per a la seva digestió i per a la seva alimentació. Jo no sé exactament, no conec —són només notícies que m'han arribat— la importància d'aquesta possible malaltia que pateixen aquestes espècies.

Per aquesta qüestió plantejaria al Consell Executiu si coneix la importància d'aquesta afectació, a quines espècies afecta i, si afecta de forma greu, quines mesures ha pres o pensa prendre el Govern sobre aquesta qüestió.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon i Sabaté): Honorable president, senyores i senyors diputats, des de l'any 89 es va detectar que determinades espècies d'animals, com vostè ha dit, no és que necessitin, sinó que ho confonen..., la majoria d'aus necessiten acumular en el seu pedrer —potser el nom català és molt indicatiu al respecte— petites pedretes que ajudin a la digestió dels seus aliments. Llavors, sí que s'ha detectat que alguns animals podien tenir algun plom en el pedrer.

Afecta molt poques espècies; de les cent vuit espècies més usuals a la zona del delta de l'Ebre —que, si vol, n'hi puc fer la relació—, veiem que afecta només cinc espècies, i en algunes d'elles la mostra és per dir que hi és però que té molt poca importància.

Bàsicament afecta dues espècies, que són l'*Anas platyrhynchos* i l'*Anas acuta*, i en una mesura menor l'*Anas crecca*. De totes maneres, sí que he de dir-li que, per la mateixa composició del sòl del delta i la zona humida, la majoria de ploms queden enterrats, amb la qual cosa, tot i que es faci..., quan es fa una anàlisi, es fa una anàlisi de superfície amb una certa profunditat, la veritat és que els ploms que queden a disposició dels animals són molt petits en el cas del delta.

També he de dir-li que la majoria, o en el cas dels que he citat, són aus migradores i que, per exemple, la problemàtica dels ploms, o sigui de la «plumbiosi» que vostè manifesta, és tres o quatre vegades més elevada en determinades zones, com pot ser la Camarga, etcètera.

De totes maneres, pel que afecta el consum de la salut, haig de dir-li que mai s'ha donat cap cas de saturnisme —que és el nom amb què es defineix l'afectació pel plom en el metabolisme de la persona— i que el consum d'aquests animals en cap cas, per les dosis que aportaria, tot i que hi hagués un consum continuat, pot aportar perill; de fet, és una problemàtica que cal estudiar i que cal tenir en compte, però en cap moment esdevé perillosa per a les persones.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Madueño pot repreguntar.

El Sr. MADUEÑO: Sí, gràcies, senyor president. No, simplement agrair la informació, però simplement manifestar que, segons les dades de què jo dispo, en les anàlisis que s'han trobat en algunes de les espècies..., és veritat que només afecta, possiblement, tres espècies, però dir que la població d'anàtids en el delta possiblement és majoritària sobre les altres espècies i que l'acumulació, segons les meves dades, que s'ha trobat en algunes d'aquestes aus supera els 5 ppm, quan a partir dels 10 és mortal.

Llavors, jo no dic que sigui realment una cosa menor, sinó que té la seva importància, i el que s'ha trobat en altres països —com en els Estats Units— és que han pres mesures canviant els perdigons, passant del plom a l'acer, que no és perjudicial, perquè aquestes aus, com vostè molt bé ha dit, necessiten aquestes pedretes, que confonen amb els perdigons, i els produeix aquesta malaltia, que es diu «plumbisme» —i no l'error que hi ha a la pregunta, que diu «plumbiosi», sinó «plumbisme»— i que, realment, pot ser perillosa. Llavors, possiblement s'haurien de prendre mesures, en el sentit de canviar, possiblement, els perdigons dels cartutxos de la cacera i posar potser, doncs, mesures com poden ser pedretes perquè no ho puguin confondre amb els perdigons.

Per tant, jo crec que la Conselleria, donada la importància que per a Catalunya té, i per a la Mediterrània, el delta, hauria de prendre mesures perquè això no passés, i penso que, pel que m'ha dit, no pensa prendre cap mesura, perquè minimitza, amb la seva resposta, la importància d'aquesta malaltia.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. Pel Consell Executiu, té la paraula el senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Honorable senyor president, senyories, no, no és que vulgui minimitzar, senzillament intento explicar la realitat. Tinc un estudi al davant, bé, un informe del Departament de Sanitat, en el qual es manifesta que una persona que consumeix cada dia tres-cents grams de carn d'ànec afectat de saturnisme, i el seu fetge, que això, com a màxim, significaria l'ingrés a l'organisme d'uns cent trenta micrograms de plom. Tenint en compte que l'ingrés diari normal

d'una ingesta a través de l'aire i de l'aigua en significa cent seixanta-cinc, encara està molt lluny dels quatre-cents micrograms, que és el límit establert per l'OMS.

De totes maneres, jo tinc un estudi, perquè hi hem estat treballant, molt extens, envers aquest tema, en el qual el mateix estudi, doncs, ens manifesta que el grau trobat en algun fetge d'ànec, que no és significatiu, perquè no és per la ingesta en el pedrer, sinó que és per l'entrada traumàtica, per dir-ho d'alguna manera, del perdigó; de totes maneres, el que sí que es demostra és que la perillositat, en aquest cas, és molt baixa.

Diu: quines mesures pensem prendre? Miri, podem prendre totes les mesures que creiem oportunes, i segurament no aconseguirem res: les mesures, en tot cas, s'han de prendre a nivell europeu. Jo li puc demostrar, amb estudis seriosos de la mateixa universitat, que la ingesta de ploms és molt més elevada en altres zones d'Europa; llavors, el fet que al delta es fessin unes mesures, que bàsicament la mesura hauria de ser prohibir la utilització de perdigons de plom, doncs, no significaria una reducció de la «plumbiosi». Sí que li vull dir que això sí que significaria un destorb important per a la indústria, perquè, a més, vostè ho deu saber, que no solament s'haurien de canviar els ploms, sinó que s'haurien de canviar les armes. Per tant, entenc que és un problema global, en el qual hem de treballar vers Europa, i que han de ser tots els països europeus —i hi estem treballant, no en tingui cap mena de dubte— que han de prendre una resolució, que prendre una resolució de caràcter local en el cas del delta no significaria cap solució al problema.

Ara, el que sí que vull deixar molt clar és que la «plumbiosi», en aquest moment, tot i que serveixi per fer-ne estudis i per fer articles, el que sí que puc dir és que no presenta, en aquest moment, cap perill per a la salut humana.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps. Gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives a les residències de persones disminuïdes

La següent pregunta, la formula la diputada senyora Rosa Barenys, sobre les residències de persones disminuïdes concertades, subvencionades i públiques.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Acumulo la pregunta 7 i la pregunta número 10.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. BARENYS: Demanar-li al senyor conseller de Benestar Social, en primer lloc, si ens pot dir quins són els preus/plaça de les residències de disminuïts, tant públics com concertats, donades les múltiples xifres de què disposem i que no són coincidents; conèixer si aquests preus/plaça estan o no congelats des de l'any anterior i si, sota el seu criteri, tal com es mantenen, són suficients per al funcionament, per al manteniment de les residències, i, en tercer lloc, conèixer la situació de la residència de disminuïts Valldaura, que vostè..., com sap molt bé, és de titulari-

tat municipal però en cessió d'ús per trenta anys a la Conselleria de Benestar Social, al Govern de la Generalitat, d'acord amb el Decret 336/88, a canvi que el Govern de la Generalitat o la Conselleria de Benestar Social aporti els mitjans necessaris per al seu manteniment i per al seu funcionament.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Barenys. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas i Baldellou): Gràcies, molt honorable senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, quan es parla de residències s'ha de distingir, convé distingir entre les residències destinades a profunds o a grans disminuïts físics, que és on entenem que les persones disminuïdes només en aquests casos s'han d'ingressar en residència, i el que de vegades també se'n diu residència però que no ho són, que són llars residència.

Bé, en relació amb les primeres, els preus són els següents: les places concertades es concerten a 7.000 pessetes/dia; les places subvencionades a 6.758 —he de dir que aquests preus plaça/dia són referits a l'any 93, perquè l'any 94 encara no s'han signat els convenis—, i en les places públiques el preu varia en funció de la tipologia de les persones ateses, oscil·lant de 4.500 pessetes el dia a les 10.585, aquesta darrera quan es produeixen amb persones que, a més de ser profundes, tenen greus trastorns de conducta, per exemple; una cosa..., són dues residències diferents, que porten la mateixa direcció, però una cosa és la residència Torremar, de Vilassar, i l'altra és la residència de Cerdanyola, per a profunds amb grans trastorns de conducta, que s'està a punt d'inaugurar; el preu, lògicament, ha de ser diferent. Aquests són els preus que hi ha.

Quant a la llar Valldaura, se'n diu Residència Valldaura, però aquesta no és una residència estricta, en el sentit estricte de la paraula, perquè les persones que són ateses aquí són persones autònomes, en certa forma autònomes, que el que fan és dormir-hi i tenir-hi, doncs, el seu habitatge, per dir-ho d'alguna manera. En aquesta es va convenir que el preu seria, l'any 92, de 4.794 pessetes per dia. Les altres que té el Departament estan concertades en altres centres a 3.120. Es va creure que aquesta diferència es podia assumir, perquè aquest centre Valldaura és un centre singular, és un centre que es va acceptar, donada l'aportació que hi havia fet l'Institut Municipal de Disminuïts de Barcelona —al qual s'ha confiat, durant quatre anys, la gestió—, que aquest preu mereixia que hi hagués aquesta diferència de preu.

Però l'any 93 i també l'any 94 nosaltres sostenim la tesi que, si els pressupostos generals de l'Estat han marcat l'obligació de no incrementar els salaris als funcionaris públics, entenem que aquells centres que depenen totalment o bàsicament de les subvencions de la Generalitat tampoc han de tenir increment de mòdul, perquè tampoc s'ha de produir aquest increment salarial, ja que, contràriament, estarien, els funcionaris o les persones que depenen directament de l'Administració de la Generalitat, en una situació de disminució.

Aquesta és la qüestió que s'ha produït amb Valldaura per a l'any 93. Per a l'any 94 nosaltres mantenim el mateix criteri, encara que és cert que en aquests moments encara no estan tancades les converses. Tinc entès que demà mateix em sembla que hi ha, si la memòria ara no em falla, una conversa del director general de l'ICASS amb una directora de l'Institut Municipal de Disminuïts, i, per tant, les converses no estan tancades per a l'any 94. Però la posició que té el Departament és aquesta: que el que obliga per als funcionaris públics ha d'obligar també per a aquells centres que depenen totalment o bàsicament de l'aportació de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar la senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Sí, senyor president. Jo voldria que el senyor conseller em digués quina és la catalogació de la Residència Valldaura, és a dir, conec que és una llar residència, és un centre singular, amb uns serveis que abasten totes les possibilitats de la vida dels ciutadans i ciutadanes, és a dir, tenen serveis socials, familiars, culturals, educatius, sanitaris, per tant, és una residència que dona compliment o fa funcions de substitució de la llar, és una residència, com vostè molt bé ha dit, modèlica, però a mi m'agradaria saber si vostè la té catalogada com una residència pública o com una residència concertada, perquè ni en un cas ni en altre el preu/plaça que vostès tenen establert no coincideix: no coincideix amb els preus/plaça establerts en els pressupostos de la Generalitat per al 1993 i per al 1994 i no coincideix amb els preus concertats que s'estableixen en les ordres del 92 —ja fa massa temps—, però del 93, concretament, que és de 5.843 pessetes fins a 7.000, en funció de les característiques d'aquesta residència. Em sembla, senyor conseller, que 4.794 pessetes/dia és una quantitat insuficient per poder donar continuïtat a la dinàmica de funcionament d'aquesta residència.

I la meua segona pregunta o la meua repregunta era per què, senyor conseller, en primer lloc, vostès congelen però no augmenten ni el cost de la vida; lògicament, s'han de congelar preus, però les despeses de manutenció canvien; per tant, per què no es té en compte ni l'increment del cost de la vida?

I, en segon lloc, senyor conseller, si vostè pensa començar a aplicar ja en aquesta residència la política que deriva del Decret 39/88 i que vàrem aprovar en la Llei de descentralització de serveis socials, és a dir, de cobrar als residents d'aquestes institucions una part important del seu sou..., és a dir, en aquest cas hi ha el projecte de cobrar fins al 80% dels seus ingressos i deixar únicament 18.000 pessetes a cada un dels residents per a les seves despeses i per al manteniment de les seves despeses quotidianes. M'agradaria conèixer quin és l'objectiu de la Conselleria de Benestar Social i el tractament que es pensa donar a aquesta Residència Valldaura.

Gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, jo ja li he dit –potser no m'he sabut expressar– que la Residència Valldaura no és una residència que pugui ser comparada amb els preus a què vostè s'ha referit i que jo també he donat abans, perquè no és una residència per a profunds, sinó que és una residència per a persones autònomes. Per tant, l'equiparació s'ha de fer amb el que nosaltres en diem «llars residència», que nosaltres tenim un mòdul de 3.120 pessetes per dia.

Aquí, com vostè molt bé ha dit –jo també ho havia assenyalat abans–, és una residència que dona uns serveis més enllà de les altres; aleshores, això es va establir l'any 92, que es va establir de comú acord amb l'Institut Municipal de Disminuïts que el preu havia de ser aquest de 4.794 pessetes per dia. Entenem que és un preu suficient, encara que vostè m'ajuda a corregir quelcom que jo he dit imperfectament: nosaltres creiem que els salaris no s'han d'augmentar, pel que ja he esmentat, però nosaltres oferim sempre un 1,5% d'increment, que és per a compensar l'increment que tenen les altes, els altres components del cost, que com a mínim ha de ser el cost de l'índex de vida, i que això és el que té incidència en aquest 1,5%.

Quant al col·lectiu que s'ha acollit o, vaja, que s'ha ingressat, realment sí que s'aplicarà el Decret aquest a què vostè ha fet referència; el que passa és que s'ha de perfeccionar aquest Decret, aquesta normativa, perquè en ser persones autònomes no es pot fer el 80% de la seva pensió d'una forma global: és gent que surt, és gent que té altres despeses, gent que no està tot el dia a la residència, i, per tant, aquest és un defecte de la normativa que tenfem que corregirem, perquè una cosa és que una persona es passi tot el dia...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president.

Pregunta al Consell Executiu sobre la destinació dels cavalls decomissats a la reserva nacional de Boumort

El Sr. PRESIDENT: La següent pregunta ha estat retirada.

Preguntes acumulades relatives als articles 132 i 133 del Reglament del Parlament

Passem a la número 9, que la formula el diputat senyor Xavier Bosch, sobre els articles 132 i 133 del Reglament del Parlament.

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president. Amb el seu permís, unificaré les preguntes 9 i 12.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. BOSCH: Gràcies. Em sembla que és sobrer recordar que una de les funcions que té qualsevol Parlament, i també, per tant, el nostre, és la del control de l'activitat del Govern; això es fa juntament amb les funcions legislativa i d'impuls; almenys això és el que diu l'article 30 de l'Estatut, i, de fet, és una potestat, doncs, universalment reconeguda pels parlaments democràtics. És evident també que els grups de l'oposició hem de basar sovint el nostre objectiu de control en la informació que ens facilita el Govern, i la forma més corrent d'aconseguir aquesta informació és la via de les preguntes, i una d'aquestes possibilitats són les preguntes amb resposta escrita. El Reglament del Parlament precisa quina és la mecànica que regeix aquesta eina parlamentària i dona indicacions, tant als grups com al Govern de com han d'actuar. Els articles 132 i 133 del Reglament tracten aquest tema, i en concret el punt 133.10 diu amb quins terminis s'han de remetre les respostes per part del Govern. És per a conèixer, doncs, el capteniment del Govern en l'aplicació d'aquests articles que hem presentat aquestes preguntes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bosch. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Isac.

El Sr. CONSELLER SECRETARI DEL GOVERN (Antoni Isac i Aguilar): Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Bosch, vostè planteja una pregunta la resposta de la qual ja sap quina és. Tant pels criteris generals de l'eficàcia general de la norma, ja que aquestes es dicten per ser complides, com per la finalitat específica que vostè, d'una manera molt clara i jo m'atreviria a dir que molt entenedora, ha exposat, el capteniment del Govern respecte del que disposa l'apartat 10 de l'article 133 del Reglament del Parlament de Catalunya no pot ser altre que complir-lo, i complir-lo en la forma prevista. A banda que, respecte de l'actitud del Govern, si tenim en compte que «capteniment» és «conducta», és l'únic predicat que contenen aquests dos articles respecte al Consell Executiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Bosch pot repreguntar.

El Sr. BOSCH: Sí, gràcies, senyor president. Cal dir que agraeixo la resposta del conseller, tot i que he de lamentar, doncs, que el capteniment del Govern, en aquest aspecte, no sempre és l'adequat. En qualsevol cas, diríem que molt sovint ens trobem amb una actuació de tipus..., de mala conducta en el tema de l'aplicació d'aquests dos articles, donat que ja normalment ens trobem que els quinze dies de termini per a la resposta que marca el Reglament no es compleixen ni de bon tros; només cal preguntar entre els diputats de la cambra, almenys els diputats de l'oposició, i tots podem constatar que la gran majoria de les preguntes que presentem són respostes sempre fora de termini.

I és clar que també hi ha casos extrems. Vull esmentar uns exemples d'unes preguntes sobre l'Exposició Universal de Sevilla, presentades pel nostre Grup, i altres temes relacionats, que es van presentar el dia 9 de juliol de 1992; en

concret, aquesta, preguntant quin era el cost del pavelló de Catalunya a l'Exposició Universal de Sevilla. Aquesta pregunta ha estat resposta amb data 19 d'abril de 1994, és a dir, que han trigat un any, nou mesos i deu dies a respondre, exactament quaranta-tres vegades el termini que marca el Reglament del Parlament.

Una altra pregunta sobre..., perdó, i aquesta resposta ha trigat tots aquests mesos, total, per dir-nos que es van gastar 1.500 milions de pessetes en la construcció del pavelló català a l'Exposició de Sevilla. Suposo que, aquesta informació, la tenien des de fa uns quants anys, i, per tant, no s'entén massa el motiu del retard.

Una altra pregunta, per exemple, sobre l'Oficina de la Generalitat a Madrid, preguntant quin és el cost i quin és el personal que té, que ha trigat..., des del 9 de juliol del 92, i ha estat resposta el 19 d'abril del 94, és a dir, un any, nou mesos i deu dies, també, de retard.

Curiosament, totes aquestes preguntes han estat respostes després d'haver presentat nosaltres les preguntes orals que ara estem substanciant.

I també una altra pregunta, també feta pel mateix temps, també sobre els acords que ha signat el Govern amb altres comunitats autònomes —que la resposta, breu, és per dir-nos que no hi ha hagut cap acord amb cap comunitat autònoma—, ha trigat també un any, nou mesos i deu dies a rebre la seva resposta.

Finalment, una altra també, per exemple, que ha trigat exactament..., una mica menys, una pregunta sobre el Centre d'Estudis Contemporanis, que ha trigat un any, un mes i deu dies, és bastant ja..., és una millora; després una altra pregunta que ha trigat un any i un mes; una altra pregunta, aquesta ja dintre la normalitat més habitual, que és que ha trigat un mes i onze dies, sobre una tallada d'arbres al Vallès Oriental, i també, doncs, per dir un últim exemple, dues preguntes, presentades el 15..., de fet, que van passar per la Mesa del Parlament el dia 15 de març, sobre diversos temes, que en aquests moments encara no han estat respostes, és a dir que ja portem un mes i vint dies, o un més i tretze dies, segons la pregunta, i encara estem esperant aquestes respostes.

A part també hi ha el tema del contingut de les respostes del Govern, que molt sovint semblen més aviat fetes en un moment de diversió a la Conselleria i a veure..., com si diguessin: a veure quina resposta més poc concisa i amb més poca informació es pot donar per tal que no puguin dir que no els l'hem respost, però que, en definitiva...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Bosch.

El Sr. BOSCH: Sí, gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER SECRETARI DEL GOVERN: I les 3.264 preguntes que s'han contestat en termini? (*Remor de veus. Rialles.*) Ho dic per contestar el seu comentari que sovint, majoritàriament, no es responen.

Jo volia plantejar aquesta resposta dins d'uns termes d'anàlisi del Reglament del Parlament de Catalunya; mal-

grat dir-se «reglament», per a mi és una norma de primer rang, perfectament equiparable en la forma i en el contingut a una llei i que, com vostè molt bé ha dit, té una finalitat de control, d'informació, etcètera.

Jo no crec que s'hagi d'entrar ara a analitzar el contingut de les respostes que des dels diferents departaments es puguin tramitar, perquè això comportaria que s'hagués de plantejar la pregunta d'una altra manera. La resposta que jo li he dit és perfectament correcta; de dir, «Què pensen fer vostès?»: complir-ho. Si la norma no té o no preveu un mecanisme d'eficàcia, parlariem de l'existència d'una norma imperfecta; aquesta no ho és, aquesta és una norma perfecta, ja que el paràgraf següent estableix que, si el Consell Executiu no compleix el termini, el que ha de fer, com a garantia, el grup minoritari o per fer valer, precisament..., és reclamar a la Mesa, la qual l'obligarà. Que jo sàpiga, això només s'ha produït en trenta-sis ocasions, les quals, totes, han estat contestades.

Des d'aquest punt de vista, partint que el Reglament del Parlament, en aquest sentit, és una norma perfecta que té els seus predicats i les seves normes de compliment o de sanció, el compliment ha estat exemplar. Que parlem que en alguns casos, en alguns supòsits la pregunta s'ha contestat fora de termini, doncs, el que jo li diré és que, en pura tècnica jurídica, el compliment fora de termini no és incompliment, és un compliment irregular, és un compliment ajornat, llevat que fos el plantejament d'una qüestió en el que se'n diu «termini essencial»: transcorregut aquest termini, no és vàlida la resposta. Com que es tracta de facilitar informació, facilitar coneixement i facilitar control, de vegades el termini es pot allargar.

Si vostès consideren que el termini és essencial o és important, tenen el mecanisme del paràgraf 11, i reclamin a la Mesa, la qual ens obligarà a la resposta. Si això es produís i no hi hagués resposta efectiva del Consell, aleshores el seu posicionament jo crec que seria absolutament legítim.

No obstant això, com vostè ha denotat, per si bé només ho ha volgut posar en relleu en l'aspecte negatiu, quan un es planteja aquesta qüestió, jo, com a secretari de Govern, me n'assabento o procuro analitzar com està la qüestió per tal de recordar la conveniència del compliment dels predicats del Reglament del Parlament de Catalunya, i, de caràcter general, de la seva preocupació, jo ara en prenc bona nota per a una actuació de futur.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

*Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment
del Decret 117/84, relatiu a la integració
dels infants amb disminucions a les escoles d'EGB*

La següent pregunta, la formula el senyor Magí Cadevall, sobre el compliment del Decret 117/84.

La Sra. TORRENT: Senyor president, faré jo mateixa la pregunta.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, senyora Torrent, té la paraula.

La Sra. TORRENT: El motiu d'aquesta pregunta és saber quina valoració fa l'honorable conseller del procés d'integració dels alumnes amb necessitats educatives especials en el conjunt del sistema escolar ordinari, en clau de present i de futur.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diputada senyora Dolors Torrent, el Decret 117/84, de 17 d'abril, d'ordenació de l'educació especial, va establir diverses mesures per tal de garantir satisfactòriament el dret constitucional a l'educació dels ciutadans que necessiten una ajuda pedagògica especial.

Inspirada en els principis de normalització, integració, sectorialització i individualització, l'esmentada disposició va preveure determinades actuacions en matèria de mitjans personals, tècnics i materials que el Departament d'Ensenyament havia de portar a terme en un termini màxim de vuit anys. Avui, i de fet des de fa temps, podem afirmar que aquestes mesures s'han acomplert en la seva totalitat i, en conseqüència, que l'atenció d'aquells ciutadans subjectes a educació especial ha millorat substancialment i es duu a terme d'una forma satisfactòria.

Pel que fa a l'aspecte de la integració, el nombre d'alumnes d'edats compreses entre els sis i els catorze anys escolaritzats en centres d'educació especial representaven el curs 81-82 el 0,88% del cens escolar. Enguany, aquest percentatge és del 0,51%. Considero que aquesta dada fa palès l'avenç constant en la integració d'alumnes disminuïts en centres docents ordinaris.

Igualment cal tenir present que, contràriament a allò que es podria creure, el percentatge d'alumnes integrats que torna a ser escolaritzat en centres d'educació especial és molt reduït. Concretament, aquest curs acadèmic ha estat d'un 1,17%.

Hem incrementat també progressivament la dotació de personal dels centres docents ordinaris, a fi de poder prestar la millor atenció possible als alumnes disminuïts que s'hi troben escolaritzats. La millor dada per poder comprovar aquesta afirmació és analitzar la *ratio* resultant del nombre d'alumnes disminuïts i el nombre de personal especialitzat destinat a la seva atenció en centres ordinaris. Entre aquest personal, s'hi encabeixen els professors d'educació especial, els logopedes, els educadors, els fisioterapeutes i els integrants dels EAP. Doncs bé, en els darrers cursos acadèmics, aquesta *ratio* ha evolucionat de la següent manera: el curs 81-82, vint-i-cinc alumnes per professor, fins al curs 93-94, en què han estat set alumnes per professor. És a dir, actualment existeix un professional especialitzat per cada set alumnes disminuïts escolaritzats en centres docents ordinaris.

El Departament d'Ensenyament no té coneixement que a cap alumne susceptible de ser integrat en una escola d'edu-

cació general bàsica se li hagi ofert plaça a escoles concertades. En qualsevol cas, el procediment establert per matricular alumnes amb disminucions és molt clar: en primer lloc, hi ha d'haver un informe de l'EAP; després, un informe de la inspecció, i, en tercer lloc, una conversa amb els pares. Són les consideracions derivades d'aquests tres informes les que determinen l'escolarització d'un alumne disminuït en un centre ordinari o en un centre d'educació especial.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar la senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president, he dit al principi, quan he formulat la pregunta, que ens interessava saber el tema de l'educació especial, que ens preocupava des del punt de vista del present, però també en clau de futur, i anunciar-li al senyor conseller que tenim una interpellació, el Grup Socialista ha presentat una interpellació per plantejar a bastament tot el tema de l'educació especial i, per tant, per poder-ho debatre amb més temps i amb més profunditat.

El que ens preocupa, li voldria dir, senyor conseller, relacionat amb el tema de l'educació especial, és que nosaltres creiem que aquest tema s'ha anat trampejant des del punt de vista del Departament d'Ensenyament; que no hi han unes orientacions clares, no hi ha hagut una avaluació seriosa de tot el procés generalitzat d'integració, malgrat les dades que vostè m'ha donat, i que el que preocupa el sector implicat —els pares, els professionals, etcètera— és que a hores d'ara, amb l'avançament d'alguns aspectes de la reforma educativa de la LOGSE, d'alguns nivells, no s'ha dit res respecte al que es farà amb l'educació especial. I es dona el cas de nens i nenes que tenen uns determinats nivells de disminució, que estan integrats en l'escola ordinària, que estan fent uns determinats cursos, que poden seguir, per exemple, a la primària, però que no està clar què passarà amb la secundària obligatòria.

Per tant, senyor conseller, aquest tema, que potser l'hauré de deixar per a la interpellació, és un dels temes que ens preocupa: què passarà amb la secundària obligatòria, perquè a hores d'ara tampoc no està fet el mapa escolar de l'educació especial. Què passarà amb la secundària obligatòria? Què passarà amb la formació professional? Aquests són els temes que preocupen el sector, els implicats, i que nosaltres voldríem que s'hi pogués aprofundir amb rigor i amb seriositat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Torrent. Al senyor conseller li queda un quart de minut.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. En tot cas, avançar que compartim aquesta preocupació, que la diputada senyora Torrent deu conèixer que estem amb converses amb tots els representants del sector que hi ha a l'educació especial i que, en definitiva, estem avançant en la concreció d'unes previsions que puguin ésser contingudes en el mapa escolar de Catalunya i que donin satisfacció a aquestes preocupacions i a les demandes reals de la nostra societat.

Estem treballant en aquest tema, i, si hi ha una interpellació, doncs, serà potser el moment d'entrar-hi més a fons.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

*Preguntes acumulades relatives a la
cambra hiperbàrica de la Costa Brava*

Les preguntes 13 i 14 han estat retirades.

*Preguntes acumulades relatives a l'Escola
Universitària de Graduats Socials de Barcelona*

Passem a la 15, que segurament serà acumulada a la 16. És sobre l'Escola Universitària de Graduats Socials, que formula la diputada senyora Dolors Torrent.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Les acumula, suposo, no?

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president, pensava acumular la número 15 i la número 16, com ben bé ha endevinat vostè.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. TORRENT: Les preguntes fan referència a la situació de l'Escola de Graduats Socials de Barcelona i a la seva adscripció universitària, així com si es convalidaran les titulacions de l'Escola de Graduats Socials amb la diplomatura universitària de relacions laborals.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Com vostè sap, la Universitat de Barcelona i el Comissionat per a Universitats i Recerca van fer públic, el passat dia 2 del mes que som, l'acord al qual van arribar respecte al futur de l'Escola Universitària de Graduats Socials de Barcelona.

Aquest acord preveu l'inici d'un procés d'integració de l'Escola a la Universitat de Barcelona, que finalitzarà d'aquí a tres anys. Els actuals alumnes, els estudis de graduat social, els acabaran com a alumnes adscrits a aquesta Universitat; en canvi, els alumnes que comencin el curs vinent, ja ho faran integrats a la Universitat de Barcelona, amb el nou pla d'estudis de la diplomatura de relacions laborals.

En compliment de l'esmentat principi d'acord, properament es signarà un conveni mitjançant l'execució del qual l'Escola Universitària de Graduats Socials de Barcelona quedarà integrada a la Universitat de Barcelona. Aquest acord permetrà que la Universitat de Barcelona pugui expedir titulació als 1.500 alumnes que van finalitzar els seus estudis a l'Escola de Graduats Socials de Barcelona i als 200 que els varen cursar a la de Tarragona. Aquesta darrera havia signat també un conveni amb la Universitat de Barcelona amb aquesta finalitat.

En qualsevol cas, durant aquest temps, la manca d'expedició del títol no ha comportat cap perjudici realment greu o irreversible als alumnes. A efectes professionals la seva col·legiació ha estat possible mitjançant la presentació del resguard acreditatiu d'haver-lo sol·licitat.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Torrent pot repreguntar.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president. Evidentment, la premsa del dia 2 ja reflectia aquest acord que ha esmentat el senyor conseller, però permeti'm que li planteji un seguit de temes que ens han preocupat. Per exemple, l'any passat, a una pregunta del meu company de grup, l'illustre senyor diputat Magí Cadevall, sobre el mateix tema que els he plantejat, rebia la següent resposta: des de 1989 la Direcció General d'Universitats negocia amb les universitats i preveu un ràpid desenllaç de la problemàtica que he esmentat d'aquest procés administratiu previst per al curs 93-94. Ara el que sembla és que és per al curs 94-95.

La pregunta, en aquells moments, que va formular, com deia, el meu company de grup, es feia davant la preocupació dels estudiants de graduat social per la incertesa de la seva situació o validesa dels seus estudis, coincidint també, cal dir-ho, amb pressions fetes pels estudiants en el Saló d'Ensenyament de l'any passat. Cal dir que són aproximadament uns tres mil set-cents estudiants, pel que jo sé. També cal dir que el tema és pendent des de 1989: cinc anys.

L'any passat el director general de Comissionat d'Universitats, el senyor Ramon Pla, davant la pressió dels estudiants en el consell d'ensenyament, en el Saló d'Ensenyament, els va dir que el tema es podria arreglar, que estaria arreglat, en la mateixa línia que va contestar la pregunta parlamentària feta pel meu company de grup, o sigui, els va dir per al curs 93-94. Aquest any, s'ha dit el dia 2 o el dia 3 —ara vostè m'ho rectifica— que seria el curs 94-95. Doncs bé, sembla que va seriosament ara, però cal ressaltar que han calgut de nou manifestacions, tancades d'estudiants —de nou, dic, perquè ja es van repetir en una altra ocasió—, i han calgut de nou aquestes mobilitzacions per tornar a dir que està solucionat, perquè sembla ser que el senyor Ramon Pla, l'any passat, com els he dit, els va dir que seria per al 93-94. Dóna una mica la impressió que l'Administració funciona a cop de pressió social, i el que hom pensa és que si no coneixen els problemes o, realment, quins problemes hi han hagut perquè es tardi cinc anys a solucionar aquesta problemàtica.

Ara, parlant amb representants dels estudiants més sensibles sobre aquesta qüestió, van manifestar que els preocupa com es portarà el procés en concret. Vostè ja m'ha apuntat alguna qüestió, però volia manifestar que ben segur seguirem fent més preguntes, tal vegada siguin per escrit, perquè es concreti amb més precisió com es farà aquest procés i què passarà amb aquells alumnes que ara estan fent, per exemple, primer de graduat social, com s'adaptaran a la universitat amb la nova diplomatura.

Totes aquestes preguntes queden pendents, però deixi'm tornar-li a repetir que han calgut mobilitzacions d'estudiants perquè al tema se li trobi una solució, perquè fins ara no s'han explicat realment quins eren els problemes. A la resta, no a Catalunya, a la resta d'Espanya, aquest problema s'ha via solucionat ja fa temps.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Torrent. L'honorable conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. En qualsevol cas m'agradaria aclarir que totes les manifestacions són legítimes i, per tant, si són defensa d'uns drets que qui els reclama creu tenir, doncs, ens semblen benvingudes i, en definitiva, això no ha de condicionar mai les actuacions del Govern, ans al contrari, ha d'actuar per criteris i, en darrer terme, ha de resoldre, en tot cas, les dificultats que es puguin suscitar per a l'assoliment dels acords en el moment que voldrien els qui fan la manifestació i segurament la mateixa Administració.

Quines són les causes determinants en el retard d'aquesta integració? Bàsicament les següents: el Reial decret 1074 de l'any 89, d'1 de setembre, de traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Generalitat de Catalunya en matèria d'ensenyaments de graduat social, no va establir ni la metodologia ni els mecanismes legals concrets per integrar l'Escola Universitària de Graduats Socials de Barcelona a la Universitat. Aquest fet va ser determinant, va determinar la necessitat d'iniciar un procés de negociació amb les universitats. Probablement aquest procés s'hagi allargat més del que tots hauríem desitjat. En qualsevol cas es tractava d'establir unes negociacions que eren del tot imprescindibles.

Per un altre costat, l'Escola Universitària de Graduats Socials de Barcelona ha estat, des de sempre, un centre excessivament massificat. Millorar la qualitat dels estudis que imparteix requeria incrementar els espais disponibles i reduir el nombre d'alumnes matriculats. La integració de l'Escola a la Universitat de Barcelona implicarà una reducció de places per al proper curs, per tal d'aconseguir aquesta millora de la qualitat. Tanmateix, això no afectarà la important demanda social d'aquests estudis, perquè ara la diplomatura de relacions laborals ja es troba consolidada, tant a la Universitat Autònoma de Barcelona com a la Universitat Pompeu Fabra. Aquests centres podran incrementar significativament l'oferta actual per al curs 94-95, la qual cosa hauria estat difícilment assolible amb anterioritat.

Segurament que, aquest procés, tots hauríem volgut que s'hagués pogut resoldre satisfactòriament abans. Amb tot, considerem que no s'han lesionat d'una manera irreversible ni menys encara greu els interessos dels alumnes, que la seva col·legiació ha estat possible i, en definitiva, que estem en el camí d'assegurar que aquesta resposta pugui donar satisfacció a les demandes formulades per aquest col·lectiu.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els moviments associatius

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre els moviments associatius, presentada pel diputat senyor Joan Ferran, del Grup Socialista al Parlament, que té la paraula.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la interpellació substanciada en l'anterior Ple tenia com a objectiu debatre amb el senyor conseller Comas algunes actuacions del Govern respecte al moviments associatius. Va intentar ser una interpellació que recollís en el seu conjunt els aspectes més perceptibles de la política del Departament de Benestar Social, segons la nostra òptica. I va ser en aquest sentit que vam exposar al senyor conseller Comas el nostre desacord amb aquest enfocament global del seu Departament vers els moviments associatius i, molt en particular, vers algunes actituds que consideràvem i seguim considerant perjudicials per al seu enfortiment, per a la seva pluralitat i per a la seva independència. Tant és així –tant és així– que li vàrem plantejar la necessitat d'un gir respecte al món de l'associacionisme, alhora que li oferíem des del nostre Grup tot tipus de col·laboració per aconseguir-lo.

I els dèiem en la nostra exposició que no ens semblaven bé certes actuacions específiques i concretes que crèiem que posaven en perill el clima de convivència institucional amb els ajuntaments. Li vàrem constatar, també, al senyor conseller la inconveniència de l'existència dels delegats de barri amb les atribucions i el paper que se'ls ha atorgat i que han jugat darrerament. Li vàrem explicar al senyor conseller el malestar que podia generar, i que segurament genera i seguirà generant, la contractació de regidors com a relacions públiques amb actuació territorial. Li vàrem dir, també, que la contractació d'antics líders veïnals en departaments de la Generalitat, i més concretament en el de Benestar Social, no era positiu, ja que enteníem que en el millor dels casos creava suspicàcies; afavoria una forma d'actuar unidireccional dins dels fenòmens reivindicatius.

I lamento, senyores i senyors diputats, que avui no estigui aquí el senyor conseller, el senyor Comas, perquè la mateixa dinàmica parlamentària no em va permetre replicar-li una notícia que li vaig donar jo, una prova que li vaig donar jo i ell em va contestar. La prova consistia que, un d'aquests antics líders veïnals, o d'aquests líders veïnals que es va presentar com a cap de llista a Sant Adrià del Besòs, jo li vaig explicar al senyor conseller que treballava en un departament de Benestar Social, concretament en una llar d'avis. El senyor conseller em va dir que no, que allò era una empresa privada. Lamento que no estigui aquí. La dinàmica parlamentària no em va permetre rectificar en aquell moment, però aquest diputat els asseguro que ha trucat a la llar d'avis i ha comprovat que la llar d'avis és del Departament de Benestar Social i que el senyor Juan de Dios Plata, que és el senyor que jo vaig plantejar aquí, en aquest Ple del Parlament, està contractat allà com a cap de manteniment d'aquesta llar d'avis.

I també li vàrem dir..., i ho dic simplement –no espero rèplica– perquè consti en el *Diari de Sessions*, perquè no m'agradaria que un diputat que dóna una prova en el Ple del Parlament quedés desdit, simplement, i no es pogués defensar. I també li vam dir moltes més coses al senyor conseller, referents al model del país al qual ens duria aquesta política del seu Departament, el que pretenia dins dels moviments associatius i d'aquesta relació d'excepcionalitat que consideràvem que tenia el seu departament respecte al món municipal. I no entraré a repetir, perquè em sembla que no és el moment en aquests moments, tot allò que vostès ja saben de quina és la nostra postura respecte al que considerem la dependència econòmica, la dependència via subvencions.

En fi, tot un seguit d'aspectes que creïem en aquell moment que justificaven a bastament la interpellació, però n'hi havia una de la qual vam fer esment i que avui la volem destacar amb força en aquesta Moció que presentem a aprovació, que era el paper, la importància que el Departament atorga a tot el que és publicitat i actes de multituds i concentracions. I en aquest sentit ens sembla poc correcte, poc defensable pel Govern, l'existència d'una publicació anomenada *Catalunya Barri a Barri*, del tiratge, del gran tiratge que té, d'un milió i mig d'exemplars, segons fonts d'aquesta, correctament editada, amb profusió d'imatges, tramesa en un sobre a totes les llars de molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya i amb un contingut que considerem, després d'haver-lo llegit detingudament, si més no propagandístic, si més no molt lloatori per al Departament, per al conseller i per al president Pujol, fins i tot; publicació que vostès tenen al seu abast i que poden llegir i que vostès comprendran que nosaltres ens queixem d'ella, perquè la paguen tots els ciutadans de Catalunya i perquè la simple lectura ens recorda més una publicació de partit en campanya electoral que no un servei informatiu i divulgatiu per als ciutadans.

Mirin, senyores i senyors diputats, jo m'he pres la molèstia de demanar pressupost de la confecció d'aquesta publicació. I no ho he fet sols en una sola empresa: ho he fet en tres grans empreses editorials, i la resultant ha estat la següent que els dic ara mateix. La primera empresa consultada em va dir que per a aquesta publicació i per a aquest tiratge, 56.760.000 pessetes; la segona empresa em va dir al voltant dels 62 milions, i la tercera empresa, al voltant de 58 milions de pessetes. Saben vostès, senyores i senyors diputats, que a aquesta publicació caldrà després sumar-li costos de confecció d'articles, fotografies i, també, el que és molt important –molt important–, una distribució precintada a totes les llars; una distribució precintada d'aquest sentit, i amb una altra publicació a dins, de la qual no he calculat els costos, amb una fotografia del president de la Generalitat.

Senyores i senyors diputats, un bon cabasset de milions, tot plegat. Per què fer? Per donar un servei? Nosaltres creiem que no, que no és per donar un servei. Jo els aconsello la lectura, als senyors de la majoria, el recompte de fotografies que va fer la senyora Mayol, que va calcular disset fotografies del senyor conseller Comas; els suggereixo la lectura de l'editorial del senyor Felip Puig i veuran vostès

com hi ha un contingut de lloances i d'ensabonades per damunt del que és habitual. Això sí: he de reconèixer que està camuflat amb un article del senyor Martí i Pol, amb un article sobre la Mediterrània i amb un interview a una actriu, i això pensava que ho equilibrava, però després em vaig adonar que aquesta actriu és la que havia actuat per a vostès en la seva campanya electoral. (*Remor de veus.*)

Arribem així a vuitanta-set planes, amb aquests tres articles dissuasius i tots els altres de lloança política. I és més, senyores i senyors diputats: això, trimestralment, quatre cops l'any. És a dir, amb un supòsit, pel cap baix, d'un cost dels 62 milions de pessetes que els he dit, vostès gasten en aquesta premsa, l'any, 250 milions de pessetes, tan sols en una revista –tan sols en una revista–; 1.000 milions en una revista en un mandat, 1.000 milions en una revista en una legislatura; que encara que fos gratuïta, pel seu contingut, senyores i senyors diputats, creuríem que hauria de ser, si més no, revisada la seva confecció, els seus continguts.

Jo no m'estendré ara, perquè també he parlat de tots els temes propagandístics, en els 70 milions gastats en l'acte de Montjuïc, que el conseller va voler justificar en funció de l'educació i la formació de les persones adolescents, però que ens sobta –igual com la revista esmentada–, almenys mentre aquest país, Catalunya, no tingui resoltes totes les demandes i totes les peticions d'urgències socials que existeixen, ens sobta que es gastin aquests diners, havent-hi totes les peticions socials d'urgència. Mentre vostès no ens diguin que totes les necessitats de llars d'avis o residències per a disminuïts ja estan fetes, per exemple, trobarem desaconsellable gastar diners en publicacions d'aquest tipus i en actes d'aquest tipus.

Creiem, senyores i senyors diputats, que aquesta situació precisa una rectificació urgent, una rectificació que contemplem en la nostra Moció i que conté dos aspectes centrals en el seu primer punt. Primer, el cost del producte i la seva relació amb la rendibilitat, i, per tant, caldria redefinir la conveniència del tiratge i el rol que té o el paper que volen fer jugar a aquesta publicació. I, segon, i també molt important, la pluralitat informativa, els continguts, convertir-la, en tot cas –si ha de perviure–, en un servei i treure-li aquest vassallatge a una política que, en el millor dels casos, l'hem definit com a propagandística.

Això intenta resumir-se en el primer punt de la Moció, mentre que el segon punt hauran pogut comprovar vostès que era una de les qüestions que també vaig plantejar en la meua interpellació, en la qual es pretén tan sols –tan sols– tornar-los a donar els drets participatius que tenien determinades entitats, una coordinadora d'entitats cíviques que està desitjosa, i que ho ha manifestat en el seu informe de gestió del darrer any, de poder comptar amb uns canals de participació que els va donar, els va atorgar el senyor conseller Comas, els va oferir i que, curiosament, ells mateixos es van exclamar perquè els els havien retirat per decret.

Són els dos punts d'una moció molt concreta. Jo sóc conscient que en la meua interpellació es va fer una crítica global al Departament de Benestar Social; he cregut que

vostès poden tenir a bé votar-la favorablement, si més no, perquè planteja un gir, amb una política informativa, a una forma de fer i d'explicar el que fa el Departament, i en el segon punt perquè no és més que tornar a donar una cosa que vostès van donar i que era un canal de participació a un conjunt d'entitats.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. Hi ha presentat esmena el Grup d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula la senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Si vostè m'ho permet, jo voldria agrupar la defensa de l'esmena i el posicionament del nostre Grup en relació amb aquest tema.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MAYOL: Mirin, nosaltres, quan va comparèixer el senyor Comas en la Comissió de Política Social fa uns mesos per debatre el programa «Poble amb civisme, barri amb civisme», vam fer una crítica a fons, en aquella compareixença, d'aquest programa. La raó fonamental, aquella raó que justificava la crítica de fons, era el convenciment que el programa aquest, «Poble amb civisme, barri amb civisme», era adoctrinament, en el sentit més pur i dur de la paraula. I per què diem que és adoctrinament? Diem que és adoctrinament perquè la proposta d'aquell programa, l'objectiu que defineix el programa, explícitament, és reforçar la identitat nacional de les associacions i les persones a partir d'aquest programa. Com ho fan? Com s'expressa? S'expressa a partir d'una concepció al nostre parer profundament equivocada i que hem tingut ocasions de debatre, i la volem tornar a expressar, i és la identificació —i és la idea de fons—, que la identificació de les persones amb el país es produeix de manera idèntica entre uns i altres. Això és negar un principi bàsic de la psicologia humana i promoure un estil polític profundament perillós. Hi insisteixo: és important reforçar la identitat de les persones i el vincle amb el país; és claríssim, això, però aquesta identificació, la identificació amb el país, de les persones, es produeix de manera diversa; també en les files de la seva coalició. Jo estic profundament convençuda que no totes les persones de Convergència i Unió s'identifiquen amb el país de la mateixa manera i a partir dels mateixos principis. El que passa és que vostès, des del Govern, han impulsat, han reduït aquesta identificació a un estereotip, i l'estereotip acaba essent sempre un empobriement i una deformació de la realitat. I a partir d'aquest fet, a partir d'aquest empobriement i deformació de la realitat, que és l'estereotip d'identificació nacionalista que vostès promouen, fan quelcom que és molt greu, i és imposar a la ciutadania, a través del programa «Poble amb civisme, barri amb civisme», una hegemonia cultural, encotillant les entitats en els límits ideològics de la seva coalició.

En aquest sentit, nosaltres hem presentat una esmena a la Moció presentada pel Grup Socialista que el que diu és que, a més a més del que vostès demanen, es modifiqui el programa «Poble amb civisme, barri amb civisme», per tal que contribueixi veritablement a l'estructuració de la societat catalana, tot respectant i potenciant el seu pluralisme i diversi-

tat. És a dir, ens sembla bé que existeixi un programa que ha de difondre valors, ens sembla bé. Pensem que segurament no és la millor manera de fer-ho, a partir d'un sol programa, d'una sola conselleria; creiem que els valors es difonen a partir de totes les conselleries. El que ja no ens sembla correcte és aquesta difusió monolítica del que representa la identificació nacional.

En aquest sentit, el que diem és que es modifiqui aquest programa, que permeti veritablement, que contribueixi veritablement a l'estructuració de la societat catalana, tot respectant —hi insisteixo— la diversitat i el pluralisme.

A partir d'aquí hi ha un segon punt de la Moció, que nosaltres hi donarem suport, que és, jo crec, una conseqüència *burda* —una conseqüència *burda*— d'aquest adoctrinament, acompanyat també d'un tema de fons, que és aquesta concepció patrimonialista del país. La revista *Barri a Barri* és una expressió d'això —és una expressió d'això. Nosaltres hem fet preguntes al conseller; és a dir, aquests càlculs que feia el senyor Joan Ferran fa un moment —que em semblen molt bé i segurament responen al que és el mercat i tal—..., nosaltres volem que el senyor conseller ens la contesti. És a dir, volem que el senyor conseller digui quin cost té aquesta revista, i sobretot —i també— que digui quins objectius pretén, i que ens els expliqui.

Perquè, mirin, això de criticar les campanyes de principi, tampoc ho volem fer. La Conselleria de Benestar Social, fa dos anys, va fer una campanya excel·lent sobre el tema de l'acolliment familiar. Crec que era una campanya modèlica, de les poques, jo crec, ben fetes, que s'han fet. La idea era molt important: cal difondre l'acolliment familiar, i van fer una campanya publicitària que devia costar molts diners, molt ben feta; que, a part que l'anunci era molt encertat, la idea de fons era important, és: cal que les famílies de Catalunya acullin criatures que estan, en aquests moments, en les llars. I això és positiu, i això és una campanya que costa diners.

El que és més discutible és que, sense uns objectius clars —i dic una paraula suau—, sense uns objectius clars, es gastin quantitat de diners i, a sobre, hi hagi tot un entorn d'aquesta publicació que és inacceptable. Les disset fotografies, quina justificació tenen? Escoltin...! Quina justificació té que una publicació faci..., hi apareguin disset fotografies del conseller, a més a més del president de la Generalitat i, a més a més, d'altres consellers? Quina explicació té? Jo demanaria, de veritat, al diputat que intervingui en nom del Grup de Convergència i Unió que ens ho expliqui; que ens ho expliqui, perquè, és clar vostès diuen: «Vostès sempre diuen el mateix discurs», i segurament tenen raó, però, clar, justifiquin-nos-ho: per què una publicació de la Conselleria de Benestar Social ha de tenir disset fotos del conseller? Justifiquin-nos-ho, i potser ens convenceran, tot i que també he de dir que, darrerament, estem acostumats a assistir, en aquesta cambra, a consellers que volen justificar allò injustificable, i això també succeeix, no?

Per tant, nosaltres donarem suport a aquest punt de la Moció i també hem fet una esmena a la introducció que fa el

Grup Socialista, perquè, quan ells diuen que «coneguts els importants recursos esmerçats per la Conselleria de Benestar Social per donar a conèixer les seves activitats de forma pública i generalitzada», afegeixen «i també per facilitar els canals de participació de diferents col·lectius de...», jo, la veritat, trobo que això no és veritat. És a dir, no és veritat que avui per avui aquests instruments contribueixin a facilitar els canals de participació. Per això he demanat que se suprimixi aquesta afirmació, perquè seria, per mi, reconèixer una cosa que malauradament no s'està fent.

Per tant, nosaltres donarem suport a la Moció. Pensem que afegir-hi aquests aspectes que nosaltres remarquem li donaria contundència i riquesa, però el tema de fons està per veure. En tornarem a parlar. Nosaltres, a partir de les respostes del conseller –atendrem les seves respostes, hi insisteixo–, veurem veritablement si els objectius que ells plantegen tenen algun sentit. Avui com avui, a partir de la lectura de la revista, no es poden desprendre.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Mayol. Poden intervenir ara els grups que no han esmenat. El senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Per posicionar-me i dir que votaré favorablement els dos punts de la Moció, perquè no fan altra cosa que sol·licitar transparència, objectivitat i pluralitat en la política de publicacions de la Conselleria de referència, i el següent, també, reincorporar als consells de participació la Confavc.

Però tinguin en compte que les aportacions que ha fet el diputat Ferran, del Partit Socialista, no han fet altra cosa que treure només un petit exemple, molt evidenciat, de quelcom que en cada debat general de pressupostos aflora en aquesta cambra i que tots els grups de l'oposició remarquen de manera especial, que és la gran concentració de recursos a tots els departaments del Govern –en particular el de Presidència– pel que fa a les despeses de tipus sumptuari, protocol·lari, de relacions, etcètera. I, per tant, d'alguna manera, aquesta transparència que demanem en aquell gran debat, aquí s'ha demanat d'una manera concreta i a un departament que jo també penso que usa i abusa de clientelisme i de praxi poc transparent i poc participativa i poc plural en aquest aspecte.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Ariza.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, una vegada més, l'honorable conseller de Benestar Social ens mostra el seu tarannà discret i envia a totes les llars de Catalunya una nova edició de la revista *Catalunya Barri a Barri*, revista que no té més finalitat que aconseguir que tots els catalans sapiguem –encara que sigui pel procediment de la reiteració *ad infinitum*– quin és el rostre del senyor conseller..., i quin rostre! Un rostre que surt plana sí, plana també, a l'esmentada revista i assoleix unes marques difícilment superables. Comencem a pensar que el

senyor conseller passa més temps en sessió fotogràfica que la Clàudia Schiffer (*rialles*), òbviament amb un menor èxit estètic (*rialles i remor de veus*).

Aquesta publicació només surt quan s'aproximen eleccions; aquesta ha estat la norma al llarg dels anys de la seva existència: s'aproximen eleccions, doncs fem el conseller Comas a les llars dels catalans, sense cita prèvia, a costa de fer una veritable política de benestar social i dels diners de tots.

Alguns preferiríem que els diners que es malbaraten servissin per donar resposta a les demandes dels sectors menys afavorits de la nostra societat, però la política del conseller de Benestar Social ens mostra que el seu Departament considera més important que el coneguin pel carrer que no pas destinar recursos a serveis personals d'atenció a ciutadans amb necessitats o, com a mínim, tenir una revista on es parlés –per posar un cas– de com aconseguir una plaça en una residència per a gent gran, o de centres d'acollida, o de centres d'atenció a drogoaddictes. Si el conseller Comas entén que és més important donar a conèixer la seva fotografia que no pas atendre les 3.774 sol·licituds d'ajuts urgents a disminuïts que han estat denegades, és la seva opció, però que no esperi que nosaltres la compartim sota cap concepte. Aquesta despesa és senzillament un disbarat.

Per aquestes raons, votarem a favor del punt 1 de la Moció, i, pel que fa al punt 2 de la Moció, anunciem la nostra abstenció, per entendre que en els consells de participació sectorial s'han de primar les associacions especialitzades i no pas el moviment veïnal, que té unes finalitats més genèriques. Si parlem de disminuïts, entenem que cal prioritzar la participació de les associacions de disminuïts; si parlem de gent gran, de les associacions de gent gran, etcètera. Les associacions de veïns juguen un paper essencial en termes de representació territorial i poden coordinar-se amb les associacions sectorials, però no són, al nostre entendre, l'instrument més adequat de participació ciutadana en els consells de participació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com més va, hom –que diuen que s'hauria de dir– té més convenciment que en aquest país hi ha ciutadans de primera i ciutadans de segona. Devem ser de segona aquells pobres que no tenim la sort de rebre a casa la revista *Catalunya Barri a Barri*. Aquest diputat, que forma part d'aquests ciutadans de segona, que no té l'oportunitat de veure en la placidesa de la llar la reproducció del rostre del conseller amb aquesta assiduïtat que esmentaven els diputats que han intervingut i la diputada que ha intervingut anteriorment, va fer una petita enquesta familiar i es va adonar que ni el seu germà, ni el seu cunyat, ni els pares, ni els sogres rebien tampoc l'esmentada revista (*remor de veus*), clar que uns viuen al poble i altres viuen en zona vella d'una ciutat intermèdia.

Ampliant l'enquesta als rogles on ens situa l'habitatge parlamentari, ha resultat que també molts companys d'endavant i d'endarrere no la rebien. De la qual cosa, a més a més, cal afegir a les preguntes que els il·lustres diputats i la il·lustre diputada que m'han precedit han fet una altra pregunta: qui rep la revista i per quins criteris la rep qui la rep i per quins criteris no la rep qui no la rep? Què se'n fa, de tot aquest milió i mig d'exemplars? Si l'enquesta que jo he fet pot ser extrapolable, deuen sobrar-ne bastants.

Bé, anècdotes de distribució..., que en tot cas tampoc són només anècdotes, perquè —hi insisteixo—, vist el nombre d'exemplars, caldria suposar que tot nucli familiar del país n'hauria de rebre un, d'exemplar; el que és evident és que una despesa d'aquestes característiques —i el senyor Ferran ha fet la seva enquesta econòmica de despeses—, jo li diria que segurament si vas a l'empresa i li dius: «No, no, no un número, jo te n'asseguro durant quatre anys dotze», segurament baixaran els costos i podríem parlar en lloc de 56, 62, 58 milions, 50, però, bé, ve a ser el mateix. En aquestes macroxifres que ens movem, per nosaltres ve a ser el mateix.

El que és evident és que una publicació que té aquestes despeses hauria de tenir evidentment una funció informativa, una funció formativa. És clar que ens estem movent en el camp de tantes i tantes revistes de conselleries, diputacions i ajuntaments, que tantes i tantes vegades cauen en això, l'estricta repartiment gratuït de fotografies del cap de la institució en qüestió que es passeja casa per casa mostrant les seves virtuts, fent-se les seves autolloances i amagant l'oposició en el millor dels casos en el racó més amagat o en el pitjor dels casos en la no-aparició en la revista.

Per tant, senyor Ferran, el nostre vot al primer punt de la seva Moció.

Amb el segon punt de la seva Moció, mostrar-nos d'acord —com ha expressat el senyor Ariza— que, evidentment, en aquest tipus de consells hi ha d'haver entitats, associacions i institucions especialitzades en allò que el consell concret estudia. Creiem que això tampoc topa amb la seva proposta que hi hagi associacions de veïns, perquè per un cantó la seva proposta no és excloent, i, per tant, en aquest sentit, que la seva proposta no és excloent, i pressuposant que permet també l'entrada als altres col·lectius, l'hi votàrem a favor.

Pel que fa a les dues esmenes d'Iniciativa, la primera esmena, llegint-ho amb fredor, tant el que diu el text de la Moció com el que diu l'esmena, tots dos tenen raó; el que passa és que vostè ha volgut dir una cosa, senyor Ferran, que em sembla que és el que no ha llegit la senyora Mayol, cal suposar que per alguna qüestió de redacció, que vostè devia pretendre dir que, l'esmena, la fa per facilitar això, i vostè ha llegit —com també podia llegir— que el que fa el Govern és facilitar això. Per tant, s'accepti o no s'accepti, votarem igual.

I a la segona esmena d'Iniciativa, que és la que té, diríem, un contingut per nosaltres més important, demanàrem al Grup Socialista que l'acceptessin, perquè ens plauria molt

poder-la votar a favor, perquè creiem que sens dubte el tema del civisme, el tema de l'arrelament de l'individu en el seu entorn —que és en el fons del que estàvem parlant—, la seva manera d'entendre el país, d'entendre un país, d'entendre què és país i, i sens dubte el més important, d'entendre's com a individu que forma part del país, que és sens dubte allà on finalment tots voldríem arribar, és un tema important, que es pot fer a través de la campanya «Poble amb cinis..., amb civisme, barri amb civisme» —no sé per què anava a dir «cinisme», que no he dit, que he dit «civisme», autocorregint-me abans de caure en l'error—, doncs, bé, a través de la campanya o a través de qualsevol altra campanya, jo diria a través de l'actuació constant, diària, quotidiana de totes les institucions —que és com s'ha de fer—, però, bé, a través de la campanya també seria una pedra més en aquest camí que tots volem posar d'absoluta interrelació dels individus del país amb el seu país.

Per aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, emetrem el nostre humil vot en el sentit que acabem d'expressar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Víctor Vila.

El Sr. VILA I GIRÓ: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Ferran, el primer punt de la seva Moció: «Modificar la política de publicacions de la Conselleria de Benestar Social, especialment la publicació anomenada *Catalunya Barri a Barri*, per tal que els seus continguts reflecteixin unes majors quotes d'objectivitat i pluralitat»..., segons el Diccionari General de la Llengua Catalana, Pompeu Fabra, el mot «modificar» vol dir: «canviar alguna cosa sense alterar-ne la naturalesa essencial» i també vol dir «canviar-ne alguna qualitat». Senyor Ferran, la gent dels barris està satisfeta d'aquestes publicacions de la Conselleria de Benestar Social, especialment la publicació anomenada *Catalunya Barri a Barri*. Que es pot modificar? Que es pot millorar? Que la pot potser rebre la gent a casa? És cert i segur que es deu poder modificar i millorar. Però és una revista seriosa, tal com deia el conseller Comas el 21 d'abril, contestant la seva interpellació. És una revista que pretén la vertebració i la cohesió social per tal que els veïns prenguin consciència de la importància que té lluitar pel seu barri i que la gent realment procuri estimar el que li és propi i considerar que hi tenen una responsabilitat directa.

Quins són els objectius principals de la revista *Catalunya Barri a Barri*? La revista pretén crear un lligam amb els barris i pobles de Catalunya per tal d'apropar el Departament de Benestar Social al ciutadà; recollir articles d'opinió sobre diferents temes relacionats amb els objectius i la tasca del Departament; donar a conèixer les diferents actuacions del Departament de Benestar Social, així com altres informacions que puguin ser d'interès social; estendre les actituds cíviques en la difusió d'actuacions, comportaments i refle-

xions al voltant del civisme, que es donen en el nostre poble (*remor de veus*); procurar una finestra oberta a diferents col·lectius i entitats —casals de gent gran, casals cívics, associacions, etcètera— per tal que utilitzin la revista com a mitjà per difondre la seva tasca i fer arribar als lectors diferents aspectes culturals, històrics i geogràfics de Catalunya que aportin una visió viva del país i que facilitin un sentiment d'arrelament. (*Remor de veus.*)

A partir del número 6 s'incorpora la revista *Conviure*, adreçada a la gent gran. La inclusió d'una revista en una altra ve motivada per un intent de donar la màxima difusió a temes que afecten la gent gran i que cal implicar a tots.

La revista ha guanyat moltíssim des dels primers dos números fins ara, tant pel que fa a la seva compaginació i composició com a continguts. (*Remor de veus.*) Hi ha molta més informació d'interès per al ciutadà quant a serveis i realitzacions concretes. En conjunt, i donat que aquesta està adreçada a un àmbit familiar, el seu contingut és prou heterogeni com per interessar a tothom algunes de les moltes coses que hi pot trobar en les seves pàgines.

Sense cap tipus d'ambigüitat, es pot afirmar que és una publicació institucional, però que en absolut es pot considerar, per cap de les seves informacions, partidista o sectària. (*Remor de veus.*) Reforça aquesta opinió el fet que persones de reconegut prestigi dins del món del periodisme o de la literatura, de posicions ideològiques força diferents, hi han col·laborat i col·laboren sense cap tipus de reserva: firmes com la Teresa Pàmies, Quim Monzó, Paco Candel, Carme Riera o la fotògrafa Colita, o el mateix Ramon Balasch —que correspon al poeta Ramon Pinyol i Balasch—, així com el fet que a l'hora de triar els personatges per ser entrevistats a les pàgines de la revista són Àlex Crivillé, campió del món de motociclisme; Sergi Bruguera, tenista; Àngels Gonyalons, actriu; Josep Benet, historiador; Joan Font, dels Comediants; Martí i Pol, poeta; Judit Mascó, catalana de prestigi internacional i actriu (*rialles i remor de veus*); Manolo Escobar, cantant; Jordi Villacampa, jugador de bàsquet; Miquel Soler, jugador de futbol, donen prou consistència a l'afirmació que les pàgines de la revista conformen un ventall prou ampli, que dona cabuda a tothom sense marginar ningú. (*Remor de veus.*)

Per tot el que he manifestat anteriorment, il·lustre senyor diputat, aquestes publicacions tenen unes quotes d'objectivitat i pluralitat conseqüents. (*Remor de veus i rialles.*)

I pel que fa al segon punt, en l'acta de la sessió del dia 12 de novembre de 1993 de la Comissió permanent del Consell General de Serveis Socials, es va informar del canvi de composició dels consells sectorials amb l'objecte que estiguessin integrats pels representants dels usuaris o afectats dels respectius sectors i dels professionals que hi treballen. Aquest i només aquest és el fet que impedeix la reincorporació en els consells sectorials de la Confavc. La Confederació de l'Associació de Veïns de Catalunya està representada en el ple del Consell General dels Serveis Socials.

Per tots aquests motius, senyor president, votarem en contra dels dos punts de la Moció, amb o sense les esmenes del Grup d'Iniciativa.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vila. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Ferran.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, passaré a pronunciar-me primer sobre les dues esmenes del Grup d'Iniciativa.

El Sr. PRESIDENT: És que és això el que ha de fer, eh?

El Sr. FERRAN: És el pròleg, senyor president, això és el pròleg per anar entrant.

I en l'esmena número 1, del Grup d'Iniciativa, per evitar mals entesos i per haver de fer noves rectificacions, jo crec que es pot mantenir, que la podem acceptar tranquil·lament, perquè l'únic que pretenia el redactat inicial de la Moció era explicar que hi havien dues parts de la Moció, la primera..., i que la segona s'entenia que també per facilitar els canals de participació es posava en el segon punt de la Moció. Per tant, per tal d'agilitar el tema, jo penso que no és fonamental que discutim aquesta qüestió. L'acceptaríem.

I també —com no?—, la segona esmena, que li he de confessar, senyora Mayol, que és l'esmena que és al punt de la Moció que el cos em demanava fer el dia després de la interpellació, la crítica al programa «Barri amb civisme, poble amb civisme». I li diré per què no ho vaig fer: perquè creia que el Grup de la majoria podia ser sensible a la rectificació i que demanar-li la retirada d'un programa o la modificació d'un programa era massa agosarat, però sí que li podia demanar canviar els criteris del que podia ser una determinada política de propaganda. I, per tant, en ares d'aconseguir una petita victòria parcial, vaig saber que em votarien en contra aquest punt que vostè em planteja i vaig optar per passar amb una coseta més petita. Però no ha estat així, aquesta pretensió d'intentar influir, de fer «entrisme» en el Grup de la majoria no ha reeixit, i, per tant, a més a més d'estar d'acord amb vostè en el segon punt, en la segona esmena que vostè em planteja, la hi acceptaré amb molt de gust.

La hi acceptaré amb molt de gust perquè ja sap vostè que en la Comissió de Política Social vam tractar aquest tema, el vam tractar a bastament, i em sembla que tots els grups de la cambra, tots els grups de l'oposició ens vam posar d'acord que aquest programa naixia amb errors, amb errors de comunicació per part de la Conselleria, és a dir, que el dia que es va fer aquest programa no va ser ben comunicat, i això va donar lloc a múltiples interpretacions dels mitjans de comunicació i dels diputats; que naixia sota sospita de subvencions ideològiques, i aquest tema és un tema que el vam discutir a bastament a la Comissió de Política Social i no se'ns va donar satisfacció; que naixia, aquest programa, amb sospita de subvencions condicionades, i aquesta sospita tampoc se'ns ha aclarit ni ens l'ha aclarit el conseller Comas en aquella sessió ni en les interpellacions, ni avui el diputat de la majoria, i que era un programa que obviava clarament, que deixava de banda els ajuntaments i que deixava de ban-

da altres coses, fins i tot en el seu redactat. I em sembla recordar que en aquella Comissió de Política Social vam explicar clarament que no hi apareixia ni la paraula «ciutat» ni una sola vegada en tot un programa de cinquanta planes. Hi apareixia «ciutadans», no hi apareixia «ciutat», els ajuntaments hi eren relegats a un segon terme.

Nosaltres pensàvem —i ho seguim pensant ara— que aquest programa que vostès demanen que sigui modificat i que gustosament votarem, creiem que forma part d'un tot, d'un programa que en aquests moments està desprestigi, perquè ens sembla que realment és la punta de l'iceberg de tota aquesta política que critiquem del Departament de Benestar Social. Creiem sincerament que és un programa que planteja prevencions dins del cos del que és el moviment associatiu, dins de les entitats, que planteja prevencions als grups de la cambra, que planteja prevencions a molts mitjans de comunicació i que, per tant, és molt correcte que vostès demanin la seva retirada, i, en aquest sentit, l'apuntarem.

Després, sobre altres aspectes, jo crec que hi han qüestions que no han quedat respostes, que són les qüestions..., quan el senyor Vila em planteja el cant a l'objectivitat de la revista..., escolti'm, sé que el *Diari de Sessions* del Parlament posarà una noteta que posarà «remor de veus, rialles», «remor de veus i rialles», quan el senyor Vila ens ha explicat que la revista era objectiva.

El Sr. PRESIDENT: Això ja sobra, sap, senyor Ferran?

El Sr. FERRAN: Sí, senyor president, aniré acabant...

El Sr. PRESIDENT: I ho sap vostè i ho sap el llum groc que se li acaba d'encendre.

El Sr. FERRAN: Molt bé, senyor president. Simplement per dir que ningú ha descomptat les disset fotos, no se li ha donat contestació a la senyora Mayol i que algú pot pensar, en resposta, una miqueta, al senyor Bargalló, que igual s'han venut a pes la resta de milió i mig de revistes que s'han fet.

Gràcies, senyor president i senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ferran.

Passem a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord del text de la Moció, es volen posar drets o dretes?

(La Sra. Mayol s'aixeca per parlar.)

La Sra. MAYOL: Voldriem demanar votació separada dels dos punts de la Moció.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Doncs es vota ara el primer punt de la Moció.

En contra?

Abstencions?

Aquest primer punt ha quedat rebutjat per 34 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Es vota el segon punt.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquest segon punt ha quedat rebutjat per 30 vots a favor, 57 en contra i 4 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la formació ocupacional, presentada pel diputat senyor Joan Saura. Té la paraula. (*Remor de veus.*) Silenci!

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és una Moció subsegüent a la interpellació de formació ocupacional que el nostre Grup va substanciar en la darrera sessió plenària, on el diagnòstic que fèiem era que el Govern català no tenia política de formació ocupacional, és a dir, que el Govern català feia una política, en els temes relacionats amb la formació ocupacional, de «guixeta»: rebia diners i els donava, però sense orientar en absolut aquesta política de formació ocupacional.

La Moció consta de cinc punts que intenten ser propostes en positiu dels principals dèficits que al nostre parer té l'actual política de formació ocupacional del Govern català.

Primer punt. Enguany, de cada cent aturats a Catalunya, com a molt hi hauran sis aturats —sis aturats o aturades— que rebran formació ocupacional; és a dir, de cada cent persones que estan aturades, noranta-quatre, noranta-tres, noranta-cinc no podran rebre formació ocupacional. Això és greu quantitativament, però és molt més greu, dèiem, qualitativament, perquè la radiografia de l'atur a Catalunya diu que més del setanta per cent de les persones aturades —més del setanta per cent— o bé no tenen estudis o, simplement, tenen estudis primaris. I, per tant, la formació ocupacional és possiblement l'instrument més important de lluita contra l'atur per inserir les persones aturades. I, si quantitativament els programes que avui es desenvolupen són insuficients, creiem..., i així li ho varem dir al conseller de Treball, que quin era l'objectiu quantitatiu de la formació ocupacional a Catalunya. És a dir, el Govern català, de cada cent persones aturades, a quantes vol arribar amb cursos de formació ocupacional?

Això, el senyor Farreres no ho va dir, el Govern no té objectius, i la nostra primera proposta —la nostra primera proposta— és que el Govern català fixi en solament el quinze per cent de persones aturades que puguin rebre formació ocupacional. És a dir, el que estem dient en el primer punt és que el Govern català adeqüi les dotacions pressupostàries per tal que, de cada cent aturats, quinze puguin tenir cursos —no vuitanta, setanta, seixanta, no, no: només un 15%—, perquè insisteixo que en aquests moments, l'any 1994, no arribarà a sis o a set persones.

Segona crítica de fons que fèiem a la política de formació ocupacional: dèiem que no hi ha avui cap avaluació del tant per cent d'inserció de les persones que fan cursos de formació ocupacional en el món del treball. El senyor Farreres va dir que en aquests moments hi havia un estudi que s'estava acabant, que ens el passaria immediatament, i que això volia dir del 40 o del 50%. Però, en tot cas, cal una avaluació per saber, per sectors, per territoris, aquests mils de milions de

pessetes que ens gastem en formació ocupacional, quina rendibilitat social tenen. I denunciava, el nostre Grup, que avui la formació ocupacional no s'estava realitzant en funció de les necessitats del mercat de treball, que no s'estava realitzant així, i dèiem que s'està realitzant en funció de les peticions dels centres que donen formació ocupacional. I això vol dir que, als centres que donen formació ocupacional, els és més fàcil —a molts, no a tots— fer administratiu que microelectrònica, perquè si es fa administratiu no has de fer inversió. I que una pròpia publicació del Govern català diu que, de forma incomprensible, hi ha una necessitat d'administratiu, i estem esmerçant esforços per donar quatre cursos per a administratiu, i, en canvi, en altres sectors que són importants no hi ha cursos de formació ocupacional.

Per tant, el que estem demanant no és una planificació a priori, del Govern; no, no, estem demanant un coneixement, sectorialment i territorialment, de les necessitats i que això serveixi com a orientació. I en aquest sentit el nostre segon punt és la creació d'un observatori del mercat de treball que faciliti dades desagregades sectorialment i territorialment i que l'aturat o aturada que vol fer un curs de formació ocupacional sàpiga, vegi quines són les necessitats del mercat i quina li serà més fàcil fer per trobar feina. Perquè avui, el primer problema d'un aturat és a què s'apunta. I a què s'acaba apuntant normalment? A allò que rep més publicitat, i insisteixo que la publicitat dels centres col·laboradors de formació ocupacional no coincideix —hi han greus distorsions— en relació amb el mercat. Per tant, segon punt: un observatori del mercat de treball, de la realitat de les necessitats del mercat de treball, que serveixi per orientar i programar la formació ocupacional.

Tercer punt de crítica que dèiem, i de proposta que fem: en el marc de la LOGSE es planteja la necessitat d'avançar a una coordinació, a una integració de la formació professional i de la formació ocupacional, i, per tant, que existeixin homologacions, que es pugui passar de la formació ocupacional a la formació professional i que el conjunt d'ensenyaments tècnics i professionals estigui integrat. Això, avui, a Catalunya no passa. És a dir, Ensenyament fa formació professional; l'Incanop fa altres qüestions, i Formació Ocupacional en fa altres, i no hi ha cap coordinació entre el conjunt del sistema formatiu per fer front al repte fonamental que té Catalunya d'incrementar la formació dels treballadors i treballadores a Catalunya.

Per tant, què és el que estem dient, en el tercer punt?: Escoltin, senyors del Govern, elaborin un pla integral d'ensenyaments tècnics i professionals que coordini els diferents tipus d'ensenyament que fan referència a aquest tema i que rendibilitzi econòmicament i socialment els recursos que tenim.

Quart punt de crítica que fèiem, i proposta que fem. Dèiem: fins a l'any 1991, quan la competència de la formació ocupacional i la gestió estaven a l'Inem, els agents socials coneixien prèviament i podien opinar en relació amb els cursos que l'Inem feia en aquells moments. El desembre o novembre de 1991 es traspassa a Catalunya, i l'any 1992 i

1993 els sindicats no van tenir coneixement de la planificació. El mes de març o abril del 93 se'ls va comunicar el que havia passat el 92, i no sé si se'ls ha comunicat el que va passar el 93.

En tot cas, el gener de 1994 es va crear per decret el Consell Català de Formació Ocupacional, es va constituir el gener, i això va ser saludat com un pas important; no suficient, hi insisteixo, perquè per nosaltres aquest Consell Català de Formació Ocupacional també havia de ser un consell de formació professional. Però des de la seva creació, el gener, no s'ha constituït, encara —no s'ha constituït. I el senyor Farreres deia aquí: «Escolti, és que hi ha una patronal que encara no es posen d'acord per venir.» I què? Constituïm el Consell, els deixem dos, tres, una cadira, la que calgui, i ja vindran. O és que, si no es posen d'acord, no el constituïm? És a dir, la raó de la no-constituïció del Consell Català de Formació Ocupacional és que una patronal no accepta una altra patronal o no sé què. I la pregunta és: i això no pot ser excusa perquè tinguem paralitzat el Consell de Formació Professional! Constituïm-lo, i, fins i tot, si el constituïm, possiblement forçarem que els problemes que determinada patronal pot tenir amb una altra patronal els solucionin ràpidament; si no el constituïm perquè no vénen..., bé, això continua sense funcionar i sense escoltar els agents socials.

I el cinquè punt que el nostre Grup va denunciar o va criticar va ser que, en un moment de recursos econòmics escassos, en un moment d'increment importantíssim de l'atur, tots els diners de formació ocupacional havien de ser destinats a formació ocupacional. I vam denunciar que no ens semblava políticament correcte —que no ens semblava políticament correcte— que, per exemple, el lloguer de la Direcció General d'Ocupació del carrer París, que són cent milions de pessetes, es pagués de la partida de formació ocupacional. Quan dic que no ens sembla políticament correcte no estic dient, com vaig dir ahir, que sigui illegal, no, no és illegal, es pot fer, però si tenim uns recursos escassos, el lloguer de la dependència de tota la Direcció General es pot, s'ha de pagar d'aquesta partida, i que el conjunt de despeses, l'any 93, de despeses generals que es pagaven en la partida de formació ocupacional arribava a 500 milions de pessetes.

Què proposem? Escolti, les partides de formació ocupacional, atesa especialment la greu situació socio-econòmica, dediquin-les totes a formació ocupacional. I no ens val tampoc, com va dir el senyor Farreres: «Escolti, en definitiva, els diners són els diners, i una cosa es treu d'aquí o es treu d'allà.» Això va dir el senyor Farreres, consta en el *Diari de Sessions* i creiem que això no és de rebut, és a dir, que l'administració dels diners pressupostaris no pot ser l'administració d'una llar o, com jo deia ahir, d'una finca, o es treu d'aquí o es treu d'allà, sinó que hi ha —hi insisteixo— la necessitat d'adreçar tots els recursos a formació ocupacional.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Gràcies, senyor Saura. Com que no s'ha presentat cap esmena a la Moció, es passa directament a la intervenció dels grups que ho sollicitin. Pel Grup Mixt, té la paraula l'illustre diputat senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Per anunciar el vot favorable als cinc punts d'aquesta Moció, perquè en síntesi m'ha semblat entendre, estic convençut que el que ha pretès el diputat Saura és sol·licitar la racionalització de tota la dotació i l'esforç que fa el Govern pel que fa a la formació ocupacional i d'aquesta manera, amb aquesta racionalització, intentar optimitzar aquest esforç. És a dir, que hi hagi millor qualitat en la formació ocupacional, de manera que els nous empleats puguin, amb l'empresa, garantir un nivell més alt tant de productivitat com de competitivitat.

Els quatre punts són purament de racionalitat clara. En el primer hi ha una prudent demanda d'increment de recursos, amb la consciència que el diputat té i jo també —ell mateix ho ha esmentat en plenari algunes vegades— que en comptes d'incrementar-se els recursos, per exemple, en pressupost 92-93 va minvar de 5 o 6.000 milions de pessetes, per exemple. Per tant, amb pocs recursos que té el Govern, sol·licitar que de cada cent aturats, que ara sis reben aquesta formació, amb una qualitat encara per veure, siguin quinze, em sembla absolutament acceptable i imprescindible, gairebé diria jo.

Crear l'observatori del mercat de treball és l'exemple més clar d'aquesta racionalitat que a mi em sembla entendre en la Moció.

Elaborar el pla integral d'ensenyament, doncs, és una cosa també de sentit comú. Jo voldria recordar que en aquest país fa ja molts anys, pel que fa a la sanitat —parlo de molts i molts anys ja, de més de vint i escaig d'anys—, la sanitat es feia en disset departaments ministerials, per exemple, no, però això, parlo ja dels anys setanta i escaig.

Pel que fa a la constitució del Consell Català, doncs, és una altra cosa absolutament de sentit comú; si hem d'esperar per constituir-lo que tothom hi estigui d'acord, potser no es constituirà mai. Per tant, les cadires buides també compten i es pot constituir.

I el darrer només fa, el cinquè punt, que sol·licitar que els recursos pressupostats s'apliquin per a allò que es pressuposta i que no sigui un calaix de sastre que «aquí n'agafo i en poso allà i d'aquí en trec» i és la disbaixa organitzativa pressupostària. Per tant, sense que sigui illegal, és absolutament més racional intentar ajustar els pressupostos a les finalitats i, per tant, intentar, en aprovar aquesta Moció en plenari, que tot l'esforç que el Govern fa per a la formació ocupacional elevi el to de la seva qualitat i de la seva precisió, amb la qual cosa hi guanyaríem tots.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Gràcies, senyor Reguant. Ara, pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, tots estem d'acord que el reciclatge del nostre capital humà, i més quan parlem d'una economia cada vegada més oberta en el context europeu, només pot

fer-se des de la perspectiva de la formació permanent dels treballadors; no només perquè entre el 70 i el 75% dels aturats a Catalunya són persones sense estudis o amb estudis primaris, sinó sobretot perquè, tot i l'anunciada recuperació econòmica, en el supòsit que es produeixi a mitjà termini, només amb un important esforç de formació dels nostres treballadors, acompanyat de les oportunes reformes del mercat laboral i de la fiscalitat, podrem aconseguir revitalitzar la nostra economia.

Les noves formes de contractació laboral que ara s'han aprovat amb la reforma portada a terme per les Corts Generals permeten donar un fort impuls a la formació professional ocupacional, aprofitant el fet que moltes petites i mitjanes empreses hauran de servir-se de recursos externs per respondre a les exigències formatives de la nova legislació laboral.

Tot i així, entenem que en el futur passa per incentivar fiscalment les empreses per tal d'oferir formació ocupacional als seus treballadors i per garantir les exigències formatives dels nous contractes d'aprenentatge, fomentant l'existència d'empreses d'iniciativa privada que puguin assumir lliurement aquestes funcions. Votem, doncs, a favor d'incrementar els recursos econòmics destinats als programes de formació ocupacional per a aturats, amb l'objectiu de reduir, en afavorir la seva reintroducció en el mercat laboral, la despesa corrent en subsidis d'atur.

Votarem a favor de la creació d'un observatori del mercat de treball que faciliti informació desagregada per sectors, per comarques i per professions, per tal de contribuir a orientar i programar els cursos de formació ocupacional, servei aquest que podria ser perfectament assumit per l'Inem sense cap despesa addicional, només amb una millor gestió de les seves funcions.

Votarem a favor també dels punts 3 i 4 de la Moció, perquè entenem que és necessari incrementar la participació dels agents socials, tant empresaris com sindicats, en la tasca de detectar les necessitats formatives del sistema productiu, així com en el desenvolupament de les accions formatives més adequades, tot considerant, a més a més, que no es pot mantenir de forma indefinida una situació de bloqueig del Consell Català de la Formació Ocupacional.

Finalment, votarem a favor del punt cinquè de la Moció, per tal d'evitar situacions on els diners de la formació ocupacional, subvencions i convenis en un sentit finalista poden ser destinats a funcions d'organització i funcionament del mateix Departament, o, encara més greu, al finançament de despeses generals d'entitats socials que s'acullin a aquests tipus de convenis i subvencions. Creiem que cal destinar de forma exclusiva els diners de formació ocupacional al seu propi fi, com a transferències corrents de capital a entitats col·laboradores, amb els oportuns controls i avaluació de la seva eficiència.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president, de l'escó estant. Vam seguir amb notable interès el desenvolupament d'aquella interpellació i també avui de la substanciació, de la presentació de la Moció. Aquest és, sens dubte, un tema important en si mateix i en el context històric i social en què ens movem avui dia; per un cantó, per la reforma del mercat laboral evident i la dinamització d'estructures econòmiques molt diferents a les quals estàvem acostumats i, per tant, també a l'existència de llocs de treball i de necessitats d'especialització en aquells llocs de treball molt diferents, i, per altra banda, per la mateixa reforma del sistema educatiu, que també permetrà innovacions en aquest tipus.

Per això creiem molt adequada la presentació de la interpellació i d'aquesta Moció sobre formació ocupacional, i votarem favorablement els cinc punts. En els tres primers perquè creiem que donen un també notable impuls a la política del Govern en aquest sentit; són tres punts tendents a augmentar, subratllar i incidir en el que s'està duent a terme en aquests moments, i magnificar-ho per arribar a millors magnituds, des d'aquest mínim 15% que, sens dubte, pel diputat proposant serà un mínim, però que comença a entrar en allò acceptable, fins al tema de l'observatori del mercat de treball o del pla integral d'ensenyaments, i també dels dos punts següents, que diríem que són punts ja no d'impuls a polítiques, sinó de racionalització de l'actitud de l'Administració. Evidentment que un consell que s'ha creat s'ha de fer efectiu, i si algú dels que hi ha de ser hi posa obstacles la millor solució és que no hi sigui o, en tot cas, que quan se li solucioni aquest tema d'obstacles hi aparegui.

I, finalment, el cinquè punt el votarem, tot i que és tan obvi que semblaria difícil haver-se de votar, perquè evidentment que allò previst per a formació ocupacional serveixi per a formació ocupacional, doncs, sens dubte, tindrà sempre el nostre vot, tot i l'estranyesa que algú pugui plantejar-se que no serveixi per a això.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rañé.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. De la Moció presentada pel diputat senyor Saura, respecte al primer punt hem de dir que malgrat que encara no tenim les dades del 93 de manera definitiva, o no es coneixen sinó que només hi ha un avanç del mes de novembre, es pot establir un primer quadre comparatiu; les del 94, evidentment, són més desconegudes, però es pot establir un primer quadre comparatiu de quina ha estat l'evolució de persones en atur que han rebut formació durant els anys 91, 92 i 93. I comparant-les amb l'atur d'aquests mateixos anys, a 31 de desembre, ens trobaríem que, l'any 91, 23.408 persones aturades van rebre formació, amb un atur de 270.354 aturats, és a dir, el 8,65% dels aturats. L'any 92, aquest és un any en què també hi havia gestió de l'Inem i, per tant, possiblement s'hi hauria d'afegir aquesta dada, però, en tot cas, l'any 92 —primer que es tenen totes les transferències— van rebre formació 58.727

persones aturades d'un total de 278.456 aturats, és a dir, un 20% dels aturats l'any 92 va rebre formació. I el 93, de les dades provisionals, han rebut formació 36.076 persones, d'un total de 355.000; és a dir, l'any 93 vam baixar a un 10%.

El descens del nombre de persones aturades, per tant, ha estat d'un rebaix del 40% del 93 en relació amb el 92, mentre que l'atur va pujar un 27%. No sembla, doncs, que aquesta política de demanar el 15% sigui una proposta massa agosarada perquè el Grup de la majoria no la pugui atendre; és retornar, fins i tot sense arribar-hi, al punt més alt que vam tenir l'any 92, i —ho repeteixo— l'any 92 no va ser l'element en què teníem més atur, per allò dels percentatges, sinó que l'any 91 hi havia fins i tot menys aturats que l'any 92.

És evident que, si haguéssim fet aquesta projecció, l'any 93 no s'havia d'haver donat; és a dir, si s'hagués complert el 15%, no estàvem demanant que hi haguessin més recursos que l'any 92, fins i tot se n'estaven demanant menys, perquè es demanava formació per a cinc mil persones menys. És a dir, no estem plantejant una proposta agosarada, no s'està plantejant una proposta agosarada i impossible, sinó un objectiu possible però que, evidentment, ha de ser conseqüent amb la situació de crisi que tenim.

Per tant, creiem que començar a plantejar també nivells de cobertura de persones en atur que rebin formació és un objectiu quantificat molt important.

El segon aspecte de la Moció, referit a l'observatori del mercat de treball, és evident que en una situació en què sempre els recursos seran escassos —i possiblement tothom en voldríem més— la tasca de prioritzar apareix com a molt important, i prioritzar, programar, perquè d'alguna manera la programació ha de ser el resultat de les prioritats que es determinin, això requereix conèixer les necessitats, d'una banda, que hi ha de les empreses, del mercat de treball i, d'una altra banda, dels treballadors. Crear un observatori del mercat de treball, retornar a dotar pressupostàriament allò que aquest any es va negar perquè era potser una despesa sumptuària i amb aquesta política de retalls allò es va considerar que era suprimible, crec que és un error, creiem, a més estava dotat amb 5 milions, creiem que és un error greu perquè això el que fa és que t'obliga a programar d'oïda, o a ull, allò, una mica a veure què passa, a veure com va. O, com repetidament s'ha vingut denunciant, en el fons el Departament el que fa és renunciar a programar i deixar que programin els centres. Aquí hem trencat una màxima que ve reflectida en aquella dita catalana que és «qui paga mana»: aquí qui paga no mana. Aquí hem agafat un caire possiblement molt comercial, que el client sempre té la raó, i com que el client són els centres, aquests són els que manen, i crec que hi ha un error conceptual: els clients no són els centres col·laboradors, els clients són els aturats, i les seves necessitats és el que els poders públics han de complir. I els centres col·laboradors són centres col·laboradors en tant que compleixen allò que tenen l'obligació els poders públics de determinar; no són els que fan la programació: la programa-

ció correspon al Departament de Treball. I, en aquest sentit, és evident que tenir un observatori és la primera condició per, com a mínim, anar-la encertant en aquest sentit, perquè després ens trobarem que no es compleixen, no s'inverteix proporcionalment per comarques, es deixen sectors que són bàsics per a la indústria catalana, i, evidentment, amb això no ajudem a resoldre els problemes.

Amb el tercer punt, d'elaborar un pla integral d'ensenyaments tècnics professionals, estem plenament d'acord. Era un dels elements que es derivava de la proposta que en el seu moment vam fer de creació del Consell Català de la Formació Professional, i, en tot cas, això implica potser quelcom que de vegades sembla un impossible, que és coordinar el Departament d'Ensenyament amb el Departament de Treball. Entenem la dificultat, perquè corresponen al mateix Govern però a dos partits polítics diferents, però entenem que no es pot gestionar el que fa el Departament d'Ensenyament d'esquenes al que fa el Departament de Treball. I, en aquest sentit, aquest Pla requereix un esforç de coordinació dintre el mateix Govern, que seria un element possible i, possiblement, necessari.

El quart punt. Crec que, tenint en compte que l'any 92-93 i, pel camí que anem, el 94 tota la programació es farà sense comptar amb els agents socials, és plenament necessari que aquest Parlament faci una declaració en el sentit d'instar a la constitució efectiva d'allò que ha sigut una creació jurídica o que s'ha reflectit.

Entenem que el Departament de Treball no pot endarrerir ni amagar-se sota les discrepàncies que hi ha, i ho dic perquè el conseller també les va anomenar amb el nom, entre el Foment i la Pime, qüestionant si la Pimec és representativa a Tarragona, Lleida i Girona. Hi ha mecanismes, perfectament reglamentats a l'Estatut dels treballadors, per determinar quan una secció empresarial és representativa. Si és representativa, el Departament li ha de donar els llocs corresponents; si no ho és, no ha de fer cap tracte de favor a cap representació empresarial, i, en aquest sentit, si algú no vol seure en aquella taula, és responsabilitat d'això. Però en el moment en què no es convoca la constitució d'aquest tema, el que està incorrent en responsabilitats no són les entitats empresarials, que defensen uns criteris propis d'ells, sinó que qui incorre en responsabilitats és el Departament de Treball per no convocar-lo.

I, com deia el diputat que m'ha precedit, potser el cinquè punt és una afirmació d'aquelles del senyor Perogrullo. És una obvietat, però de vegades les obvietats, quan es transformen en necessitats, s'han de votar i s'han de refermar. És evident que en una situació de recursos escassos, minsos, no es pot jugar, no es pot plantejar, com de vegades s'ha fet, que per justificar els fons que s'aporten al cofinançament del Fons Social Europeu, que vénen per formació, es posin els lloguers, les despeses d'administració i de gestió com a aportació de la Generalitat. Entenem que, quan no arribem a aquestes fites del 15%, no és raonable que aquests elements de funcionament, aquests elements d'actuació, d'administració i de gestió s'utilitzin per justificar l'aportació que fa la

Generalitat a aquests programes de formació. I en alguns casos..., potser ara ho han anat corregint per les responsabilitats superiors, però jo recordo que els primers anys les aportacions i les despeses —i estic parlant de l'any 86, 87 i, em sembla, si no ho recordo malament, el 88—, les aportacions o la despesa per despeses d'administració coincidien mecànicament amb el 50% que havia d'aportar la Generalitat, amb la qual cosa l'aportació del Fons Social Europeu era l'aportació que es feia per cursos, i la factura de lloguers, administratius, personal tècnic, etcètera, la cobria l'aportació de la Generalitat. Evidentment, el Fons Social Europeu deu considerar que això és molt correcte, perquè crec que el Fons Social Europeu no és un organisme polític, però evidentment des d'una perspectiva política aquesta és una aportació o una pràctica que hauríem d'intentar no repetir i, en aquest sentit, crec que és adient aquest cinquè punt.

Conseqüentment amb el que hem dit, és evident que votarem a favor dels cinc punts de la Moció presentada pel senyor Saura.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Sesmió.

El Sr. SESMIÓ: Moltes gràcies, molt honorable senyor president. Senyores i senyors diputats, un torn en nom de Convergència i Unió per rebatre, en el que ens sigui possible, els arguments que fonamenten la presentació d'aquests cinc punts de la Moció.

Respecte al primer, voldria iniciar la meua intervenció destacant que, encara que el votéssim, seria de molt difícil aplicació, perquè em sembla que el Grup per Iniciativa per Catalunya —i és ben legítim— aprofita el que, al nostre entendre, és una llacuna del Reglament, per la qual, com vostès ja saben, quan hi ha una proposició de llei que representa més despesa necessàriament s'ha de passar al Consell Executiu per si s'hi oposa. També, malgrat que no s'hagi utilitzat mai, l'article 95 del nostre Reglament també diu que quan a una llei es presenten esmenes, si aquestes esmenes representen un major cost, també es pot o s'ha de trametre al Consell Executiu, perquè s'hi pugui o no oposar. Hi ha una llacuna. De les proposicions no de llei, de les mocions, que no deixen de ser quelcom de similar, no diu re; per tant, fan bé de fer-ho, però què passaria?, és a dir, com hem de variar el pressupost? Altra cosa seria demanar un crèdit extraordinari, etcètera.

Per tant, se'ns fa impossible a nosaltres votar-ho, però no m'escudaré en aquest «artilugi»..., ai, perdó, en aquesta argúcia, sinó que també els arguments o els objectius que es fixen creiem sincerament que el Govern els té, almenys, amb aquest percentatge. Ha dit el senyor Rañé que l'any 92 va haver-hi un 20% dels aturats que van rebre formació ocupacional. Jo li he de dir que tinc una dada de la Conselleria —per mi és fiable— on en comptes dels vint i escaig d'aturats que van rebre formació em consta —hi insisteixo— que l'any 93 van ser 49.575. Seria més del 15%. Per tant, per què ens hem de conformar aquest any amb el 15%? És a dir, a veure, sabem quina evolució tindrà l'atur aquest any? Es pot dema-

nar al Govern que es comprometí –perquè una moció votada és un compromís per al Govern– a fer cursos de formació per a un 15% d'uns hipotètics aturats que ara no sabem?

Per tant, tres arguments: un de forma, és a dir, crec que hi ha una llacuna reglamentària i no seria d'aplicació poder aprovar aquesta, en el cas que s'aproves, i segon, i dos de polítics, el Govern fins ara ha aconseguit formar més del 15% dels aturats –són les dades que tinc, jo les he de donar honradament, com les tinc–, per tant, no anirem a menys, però és que –hi insisteixo– no podem, responsablement, almenys el Grup que dona suport al Govern, obligar-lo a un nombre d'aturats que rebin formació, quan no sabem l'any 94 quants aturats hi haurà.

El segon punt, sobre la creació de l'observatori del mercat de treball, quan es parla que no es coneixen els resultats, el conseller va estar explicant que té encarregat un estudi a l'Institut de Ciències de l'Educació de la Universitat Autònoma; em fa l'efecte que si l'estudi potser el fes la mateixa Conselleria se'l podria criticar dient: «Home, vostès són com el Juan Palomo»..., en fi, es dona en una institució de prestigi, independent... Com va explicar el conseller, els resultats de la inserció no es coneixen el dia següent d'haver acabat el curs, es necessita un temps; per això ell justificava –al nostre criteri, satisfactoriament– el retard. I després deia una cosa molt important que no sé si es té en compte, és a dir, els centres col·laboradors han de demostrar fefaentment, amb la còpia dels contractes, el grau d'inserció, i el centre col·laborador que no ha aconseguit els estàndards mínims que fixa la Conselleria, per tant, seguint la programació, normalment –normalment– deixa de ser centre col·laborador. Es poden atendre circumstàncies especials, es pot donar la circumstància que una demanda molt específica d'un ofici, per exemple, doncs, perquè hagin vingut persones..., és a dir, circumstàncies especials que poden donar excepcions a aquesta regla. Però la regla general és aquesta, i el conseller es va brindar a poder-li-ho mostrar; per tant, si vostè vol acceptar aquest oferiment, va a la Conselleria, l'hi ensenya i ja veurem si el convenç o no, però, vull dir, aquest oferiment hi és. (*Remor de veus.*)

Quant al tercer punt, que és potser de tots el que hi estariem més d'acord, amb la seva filosofia, perquè entenem que seria necessari, en el fons el trobem un xic contradictori, en el sentit següent: és clar, es parla d'«elaborar el Pla integral d'ensenyaments tècnics professionals que integri la formació ocupacional garantint la participació dels sindicats i empresaris». Molt bé, suposo que deu voler dir la formació ocupacional, o bé, també, els ensenyaments tècnics professionals, o bé tot el conjunt de l'ensenyament? És a dir, estant d'acord amb la filosofia que hem interpretat que vol dir aquest punt, quan també, per altra banda, estem en un moment de reforma, la LOGSE s'està aplicant d'una manera progressiva a tot l'Estat, també a Catalunya, i s'estan fent en el fons experiències, diguem-ne, d'aquest nou model educatiu, no?; quan realment el que s'intenta és no separar els alumnes, allò, ni per lletres ni per ciències, que si per formació professional o formació universitària, etcètera, crear un

organisme en el qual específicament hi hagués una participació també específica d'uns agents concrets i, en qualsevol cas, pogués significar una distinció..., no ens pronunciem ara sobre la conveniència o no, però ens sembla que no és el moment oportú en aquest moment d'entrar en aquest debat, quan realment la reforma s'està aplicant. Hi insisteixo –hi insisteixo–: no estem oposats a l'esperit d'aquesta proposta, però entenem que cal esperar a veure com es desenvolupa la LOGSE i com es va aplicant, i si no podria ser –hi insisteixo– contradictori amb aquest esperit de no fer diferenciació, segons els tipus d'ensenyament que hom esculli, no?

Sobre el quart punt, sobre la constitució del Consell Català de Formació Ocupacional, home, diguem-ne, des d'un punt de vista moral, tenen raó, però, des del punt de vista polític, com es pot obligar una patronal que s'hi integri? Jo faig una pregunta: i si fos algun sindicat que no s'hi volgués integrar? Dirien el mateix? Potser també, no ho sé. És a dir, vostès recordaran quan a les converses per a la creació del Consell Econòmic i Social a Catalunya, per exemple, no hi havia acord entre les dues principals centrals sindicals; es van aturar les converses, per què?, per un principi de prudència política, o sigui, el Govern és una institució i, per tant, crec que és legítim que aspiri que tots els membres que s'han d'integrar en un consell català de la formació ocupacional, doncs, s'hi avinguin, es constitueixi de comú acord. El Govern, òbviament, haurà de prendre mesures o canviar el decret o tornar a dialogar o mirar quina solució hi troba, però –hi insisteixo–, sigui un sindicat, sigui una patronal la que de moment no s'hi incorpora, em sembla que és una mostra de coherència política el fet que el Govern no forci ningú quan el desideratum, allò convenient és que tothom s'hi integri de forma voluntària i amb entusiasme, perquè tingui efectivitat. Perquè, és clar, crear un consell és fàcil; que després sigui operatiu no és tan fàcil. Per tant, ens oposarem a aquest punt per les raons exposades.

I, sobre l'últim punt, sí que voldria dir una cosa. El llegiré textualment, diu: «Destinar el conjunt de recursos econòmics pressupostaris previstos per a formació ocupacional a tasques exclusivament formatives.» «A tasques exclusivament formatives», crec que està ben formulat, perquè he sentit algun representant d'un altre grup parlamentari com si digués «no, és que s'ha de dedicar tot a formació ocupacional». Es dedica *tot* a formació ocupacional. Això voldria que quedés clar en el *Diari de Sessions*: es destina *tot*, i el que demana Iniciativa per Catalunya és «exclusivament formatives». Per què dic «tot»? Perquè el reglament del Fons Social Europeu preveu que es pugui destinar el capítol de formació ocupacional a infraestructures. El mateix senyor Saura ha dit que no tenia res a dir sobre la legalitat d'aquests fons, sinó que criticava l'actitud política. Clar, el Fons Social Europeu, per què ha dictat aquestes normes? Per al Govern de la Generalitat? No, per a tothom, en principi. Quan les dicta, aquestes normes, és per que hi ha, deu haver-hi un consens generalitzat a la Unió Europea que això és el que convé i deu ser una praxi –ho desconec, no?– generalitzada en tots els governs.

Hem dit diverses vegades que el nostre model de societat sempre, de sempre, ha estat el que avui dia pot representar la Unió Europea. Per tant, si el Fons Social Europeu preveu per a formació ocupacional que es puguin destinar fons també a infraestructures, el Departament em diu –i, ho repetixo, per nosaltres té tota la credibilitat– que mai –mai– s'ha pagat funcionaris amb càrrec a aquest Fons. S'han pagat per a infraestructures –vostè ho va dir–, per a lloguers, etcètera, per a infraestructures. Per tant, es compleix la legalitat, se segueixen les normes comunes generals que té tota la Comunitat Europea, coincideix de sempre, de dècades, de fa molts anys el model de la Unió Europea amb el que defensa Convergència i Unió; per tant, ens hem d'oposar a aquest punt.

Per tot el que he referit, senyores i senyors diputats, anunciar, encara que potser és sobrer, que el nostre Grup s'oposarà als cinc punts de la Moció.

Gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmió.

Seguidament es passa a la votació. (*El Sr. Rañé demana per parlar.*) Sí, senyor Rañé, per què demana la paraula?

El Sr. RAÑÉ: Sí, només per una qüestió molt petita. És que se m'ha esmentat, quan he donat una dada, i per clarificar que la dada que ha donat el senyor Sesmió correspon al nombre d'alumnes que han participat en els cursos, i jo m'he referit exclusivament als alumnes aturats que han participat en cursos. I, per això, d'aquí la discrepància de les dades del senyor Sesmió i les meves, que són quaranta mil alumnes i escaig que han rebut cursos, trenta-sis mil que són aturats, que era els que, d'alguna manera, es demanaven en el 15%.

Només aquesta qüestió.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rañé. (*El Sr. Saura demana per parlar.*) El senyor Saura?

El Sr. SAURA: En el mateix sentit, amb un petit aclariment, perquè ha dit que la proposta que fèiem estava superada. La Moció diu «el 15% de l'EPA»; per tant, no són 270.000 aturats, sinó 554.000. Per tant, no surt el 20%.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Fet l'aclariment. Gràcies.

Les senyores i senyors diputats que estiguin d'acord amb el text, es volen posar drets?

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 30 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la reforma educativa en els centres de secundària

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre l'aplicació de la reforma educativa en els centres de secundària, presentada pel dipu-

tat senyor Magí Cadevall, del Grup Socialista al Parlament, que té la paraula.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, intentaré... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Deia, senyores diputades i senyors diputats, que intentaré fer una intervenció molt poc convencional, perquè no explicaré ni defensaré concretament cap dels deu punts de la Moció, sinó que només vull intentar explicar dues coses: la primera, per quins motius varem presentar aquesta Moció, i la segona, a quins resultats han arribat les negociacions amb el senyor conseller d'Ensenyament i amb el Grup de Convergència i Unió.

Passem a la primera, els motius. En la interpellació que varem presentar, varem analitzar alguns problemes suscitats per la manera d'avançar la reforma a secundària a vuitanta-sis centres de Catalunya el proper curs. El nostre Grup volia deixar clares dues coses: primer, que estem clarament a favor d'anticipar la reforma de secundària si es fa en condicions, i segon –que està implícit en aquest–, que cal complir unes condicions i que els centres, per tant, que anticipen la reforma han de ser un model per als que ho faran més endavant.

En la Moció volíem fer una aportació positiva, i constava de deu punts, que eren deu mesures o condicions per avançar la reforma, que en realitat recollien un decàleg, un document que feia poc que havia presentat la comissió de política educativa del PSC, adaptant-ho una mica al tràmit parlamentari.

Deia que volia explicar els objectius. El primer era, doncs, fer una aportació positiva, i el segon, objectiu secundari, era refutar, amb aquesta presentació de la Moció, sense cap ombra de dubtes, qualsevol suggeriment que insinués que els professionals –hi insisteixo, també els professionals– o els partits que demanàvem la qualitat en l'aplicació de la reforma poguéssim estar contra la reforma. I ho podíem demostrar sense ombra de dubte perquè plantejàvem no una discussió abstracta, sinó deu punts concrets que es podia tractar d'analitzar si eren oportuns i si eren assumibles.

Passo ja –i vull ser breu– al segon punt, a la segona part; és: a quins resultats s'ha arribat en la negociació? Nosaltres varem recollir el suggeriment del senyor conseller, que va dir: «No és suficient el debat de la interpellació; hauríem de continuar parlant d'aquest tema en el meu despatx» –recordo, de tota manera, que el PSC, des que es va aprovar la LOGSE, havia demanat l'aplicació consensuada de la LOGSE a Catalunya–; per tant, vam recollir l'oferta del senyor conseller, i penso que hem fet una negociació positiva, de tal manera que s'ha arribat a un text que recull una part important de les nostres propostes, però jo demano que compreguin, les senyores diputades i els senyors diputats, que, tractant-se d'un tema important i d'altra banda complex –la Moció era de deu punts–, no hi ha hagut temps perquè el Grup de la majoria, Convergència i Unió, ho presentés com a esmena al text de la nostra Moció, i la solució, l'acord a

què hem arribat és presentar una proposició no de llei conjunta. Té també un avantatge, que és que aquesta Proposició no de llei conjunta ha quedat oberta –i efectivament així ha estat–, la seva participació, a tots els grups parlamentaris. I em consta, em sembla, que en aquest moment –i és constància de tots els portaveus de tots els grups– ha entrat ja en el Registre del Parlament aquesta Proposició no de llei conjunta.

Jo voldria fer també un prec a tots els portaveus: si fos possible, que demanessin que la substanciació d'aquesta Proposició no de llei conjunta, que ha estat resultat, per tant, no només d'aquesta primera negociació, sinó de les converses amb tots els grups, es pogués substanciar en una sessió plenària. I això, per dos motius: el primer, per la importància del tema, on tots els grups hem arribat a un acord, i el segon, perquè em sembla que seria possible que entrés o en el proper Ple o en un dels plens immediats.

Per tant, anuncio al senyor president que, per aquests motius, retiro la Moció, no la sotmetrem a votació, perquè hi ha una proposició conjunta, i em sembla que és més positiu fer-ho d'aquesta manera.

I, per acabar, potser algú diria: «Bé, és molt bo arribar a acords, però que no serveixi de precedent.» Al contrari; jo diria: tant de bo que serveixi de precedent. Moltes vegades –ho he dit abans– hem demanat una aplicació consensuada de la reforma; voldríem –i suposo que també tots els grups– fer aportacions positives, però naturalment això no depèn d'un sol grup, depèn del Grup de la majoria i depèn de tots els grups, com ha estat en aquest cas.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Queda retirada, doncs, la Moció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'impuls autonòmic i l'increment de l'autogovern

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació sobre l'impuls autonòmic i l'increment de l'autogovern, presentada per la diputada senyora Mayol, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en la interpel·lació del Grup d'Iniciativa que vam formular al Ple passat, volíem expressar dues grans qüestions: la primera era el diagnòstic de bloqueig de l'autogovern que pateix avui Catalunya, i, per altra banda, volíem denunciar i intentar modificar l'actitud del Govern i de Convergència i Unió, que fan, que volen, tenen la voluntat política que l'increment de l'autogovern, la negociació de l'increment de l'autogovern sigui portada des del seu partit i no des del Parlament amb el conjunt de forces polítiques.

La primera idea, la idea de diagnòstic del bloqueig de l'autogovern, nosaltres l'exemplificàvem en quatre grans aspectes. Primer, dèiem, la Constitució preveu competències

que s'han de materialitzar en el traspàs de drets, serveis i organismes; avui dia ens trobem un conjunt de vint-i-cinc competències, organismes i serveis pendents de materialitzar. Per tant, aquesta primera dada, quelcom que ja podríem fer avui, a hores d'ara no s'ha materialitzat.

El segon exemple de bloqueig de l'autogovern, nosaltres el donàvem dient: no s'ha utilitzat la via de l'article 152 de la Constitució, que ens permetria, avui, ampliar les competències de Catalunya a partir de la supressió de l'Administració de l'Estat. Aquesta és una via realista, possible, i avui dintre de la Constitució. Tampoc ho hem utilitzat.

El tercer exemple del bloqueig de l'autogovern i de la responsabilitat política que d'aquí se'n deriva –en aquest cas, responsabilitat política del Govern de Convergència i Unió– és no utilitzar, per incrementar l'autogovern, per sortir del bloqueig, la via de la construcció europea; no fer que Catalunya participi en la formació de la voluntat estatal i en la representació que es mereix en aquestes institucions europees. Aquest és el tercer exemple.

I l'últim exemple, més complicat quant a procediment, però perfectament possible si totes les forces ens poséssim d'acord i ho demanéssim, seria la reforma de la Constitució, reforma que ha de permetre que el Senat sigui veritablement una cambra de representació territorial.

Per tant, bloqueig autonòmic, bloqueig que s'expressa en quatre exemples clars, dels quals dos serien d'aplicació ja, i els altres dos si n'hi hagués voluntat política.

També dèiem en el nostre diagnòstic que, a més de la situació de bloqueig, hi havia un retrocés. Aquest retrocés, l'exemplificàvem –no ens ho van poder pas desmentir, el conseller Alavedra ens ho va acceptar–, aquest retrocés s'exemplificava en unes lleis de bases que han retallat competències per a Catalunya: la Llei de bases d'hisendes locals, la Llei de ports i costes, i tantes altres.

Aquest era el primer element de la nostra interpel·lació: denunciar el bloqueig i denunciar el retrocés en alguns aspectes.

El segon element: la crítica i la voluntat de modificació –hi insisteixo– d'aquesta actitud del Govern, que porta el tema de la reivindicació de l'autogovern no com un plantejament conjunt de les forces polítiques del Parlament de Catalunya, tal com han fet en el País Basc recentment, sinó com una praxi política que situa aquesta reivindicació només en els partits que integren la coalició de Govern, Convergència i Unió. Això, al nostre parer, té dues explicacions que jo ara diré.

La primera explicació és conjuntural: és utilitzar l'autogovern de Catalunya com a moneda de canvi d'un suport al Govern del PSOE. Aquesta primera raó, utilitzar l'autogovern de Catalunya, quelcom tan important, com a moneda de canvi d'un acord amb el Govern del PSOE, és una raó conjuntural que es dona avui. Vostès el que volen i el que demostren aconseguir és impulsar la seva política econòmica. Això és el que volen, i ho estan aconseguint, i llavors fan aquesta utilització partidista de la institució, d'una institució que és el Parlament de Catalunya, que és la voluntat de tots els catalans i catalanes d'aquest país.

Hi ha una raó més de fons, però; una raó més de fons i que és un element essencial de la seva hegemonia política a Catalunya, i és el victimisme enfront de l'enemic exterior. Això cala –això cala–, i vostès ho han sabut, i ho fan perquè saben que això els dóna rendibilitat electoral. Vostès saben perfectament, i ho saben utilitzar, que un aspecte de la cohesió del país, de la cohesió social d'aquest país, passa per reforçar la identitat a partir de l'enemic exterior.

Mirin, any rere any –i els demano, si en tenen la paciència, que repassin tots els discursos del president Pujol en aquesta cambra–, l'última part del discurs, a l'entorn de la mitja hora última del discurs, la destina a parlar de l'autogovern, i la seqüència és la mateixa: «Estem al límit de la paciència», diu el president Pujol –això ho formula de formes diferents, segons els anys–; «Cal fer un salt endavant. Hem estat molt...» (*L'oradora dóna un cop a la copa d'aigua.*) Ui! Al president Pujol no li passa, això, eh? (*Remor de veus.*) És més baixet, també és veritat. (*Rialles.*) Estic dient una cosa molt seriosa i hi voldria tornar, perquè crec que és important el que estic dient.

El president Pujol diu: «Cal fer un salt endavant. Hem estat molt prudents; no ens podran dir pas que hem estat agosarats, hem estat molt prudents. Però el país no pot aguantar més: si no hi ha avenços significatius, trencarem la baralla.» Aquest discurs, el fa el president Pujol any rere any. Els demano que repassin l'últim: «Hem aguantat molt, hem tingut paciència, hem estat prudents, no ens poden demanar més. Calen canvis visibles, ja.» I això ho diu any rere any, any rere any; cada any, aquesta cantarella. Jo crec que és lògic que faci aquesta cantarella, el president Pujol, perquè, si aquesta cantarella es pogués acabar, jo estic convençuda que seria perillós per a la seva hegemonia política a Catalunya, i per a l'hegemonia social, òbviament, que és conseqüència o raó de l'hegemonia política. Perquè un d'aquests elements fonamentals de la seva hegemonia política cauria. I si vosaltres, vostès poguessin venir avui aquí amb un balanç positiu d'increment de l'autogovern, un d'aquests pilars de la seva hegemonia, que és l'enemic exterior, «aquella gent», barrejant tothom com si fossin la mateixa cosa, que no ens permet avançar com a Catalunya, que ens rebutgen, que no ens volen, «aquella gent», això s'hauria acabat, aquest discurs de l'enemic exterior s'hauria acabat. Per tant, jo entenc que vostès facin aquesta política; ho entenc perquè és inherent a la seva forma d'aconseguir l'hegemonia a Catalunya.

Aquestes raons expliquen per a nosaltres l'actuació i situació de bloqueig, i nosaltres fem propostes per sortir d'aquest bloqueig, i això és el sentit de la nostra Moció, tot i que entenem que aquesta Moció, si s'aprova, segurament els trauria part d'aquesta hegemonia que vostès avui tenen, en el sentit aquest de l'argument que he fet servir constantment.

Què diu la nostra Moció? La nostra Moció el que diu, ni més ni menys, és que es doni al Parlament un paper protagonista en la demanda d'increment de l'autogovern, simplement el que li correspon segons l'article 28 de l'Estatut. Demanem que es presenti urgentment al Parlament, liderat

pel Govern –per tant, nosaltres reconeixem el paper que ha de tenir el Govern en aquest cas–, un pla d'impuls i aprofundiment de l'autogovern de Catalunya que contempli, almenys, cinc apartats.

En primer lloc, transferències pendents del Govern central a la Generalitat en competències pròpies de Catalunya i que comprenen facultats, drets, organismes i mitjans materials i humans. Actuacions a emprendre pel Govern per a la seva efectivitat. Coses que ens haurien de traspasar ja.

Segona cosa: competències a reclamar a l'Estat, d'acord amb l'article 150.2 de la Constitució, per aconseguir augmentar l'autogovern a Catalunya i simplificar i reduir l'Administració en la via de la supressió de l'Administració perifèrica de l'Estat a Catalunya. Supressió dels governadors civils.

Tercera idea: lleis estatals que cal modificar per augmentar les competències de la Generalitat, reduïdes per lleis bàsiques, especialment en règim local, justícia, costes, ports i policia.

Quart: reforma institucional de l'Estat, especialment per convertir el Senat en la cambra de representació territorial, amb modificació del sistema d'elecció, competències i paper diferenciat de les diferents nacionalitats de l'Estat.

I, per últim, el que demana la nostra Moció és participació de la Generalitat de Catalunya en la formació de la voluntat política estatal, especialment en la Unió Europea, amb presència en la representació als organismes comunitaris i amb facultats d'execució de totes les directrius comunitàries que afectin Catalunya. Caldrà també establir mecanismes de participació de la Generalitat i els poders locals en la determinació i aplicació dels fons de cohesió europeus.

Per tant, conclusió d'aquesta Moció, senyors i senyora del Govern: liderin aquest procés, però permetin que el Parlament, totes les forces polítiques siguem qui veritablement reivindicuem un increment de l'autogovern per a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Mayol. No s'han presentat esmenes; per consegüent, passem a la intervenció dels grups que ho sol·licitin. El senyor Reguant té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Per posicionar-me a favor dels cinc punts d'aquesta Moció, perquè entenc que els cinc podrien ser inclosos dins del dossier de negociació de CiU amb el Govern de l'Estat pel gir autonòmic.

Em penso que és una cosa difícilment discutible el que ha afirmat la diputada d'Iniciativa, que existeix un bloqueig autonòmic, i a voltes un retrocés autonòmic, i que seria bo que el que s'hagués de negociar a Madrid es fes en nom del pes unitari de la cambra. Aquesta cosa de negociar un gir autonòmic sense fer transparents els elements que entraran en la negociació no fa altra cosa que potenciar una determinada actitud de fer política, que no és tampoc la de tota la cambra ni reflecteix tampoc els interessos de tot el país, des del meu punt de vista.

És per això, doncs, que daré el vot favorable als cinc punts d'aquesta Moció, que per altra part són absolutament evidents en el seu contingut, que la seva modificació aixecaria el sostre d'autogovern del país i seguiria almenys en una línia que ahir es va deixar sentir també en aquesta cambra per boca del conseller de Treball, en dir que intentarien treballar per incrementar el sostre competencial en matèria laboral, és a dir, de relacions laborals. Per tant, si el conseller de Treball parlava en nom del Govern, el normal seria que aquesta Moció fos considerada positivament i fos inclosa com a material a aportar en la negociació amb Madrid del gir autonòmic.

És per això que em sembla absolutament lògic que doni suport als cinc punts de la seva Moció.

Gràcies, senyor...

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Ros.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, és cert que en aquests moments hi ha una paralització del procés autonòmic. Falta, hi ha una manca de l'impuls autonòmic no solament aquí, a Catalunya, sinó a la resta de comunitats autònomes, tant les històriques com les no històriques. Jo precisament ahir vaig tindre una reunió en el Senat, a Madrid, amb diferents portaveus de grups parlamentaris d'altres comunitats autònomes i, del promès, absolutament res, del promès de l'impuls autonòmic pel Govern central, absolutament res; hi ha una paralització general, i el nostre Grup Parlamentari està totalment d'acord amb l'impuls i l'aprofundiment de l'autogovern aquí, a Catalunya.

Estem totalment d'acord, i estem totalment d'acord que s'han de portar a terme les transferències del Govern central; estem totalment d'acord que ha d'haver-hi tota una sèrie de modificacions en lleis bàsiques, com la Llei de bases de règim local, que, iniciatives d'aquest tipus, ja les hem portat nosaltres al Congrés de Diputats, com també la reforma del Senat, de la cambra del Senat, que es transformi en una cambra territorial, i també el nostre Grup Parlamentari en el Senat ha presentat iniciatives en aquest sentit, iniciatives en la reforma del Reglament del Senat, precisament perquè es transformi en una cambra territorial.

Però veiem que després de setze anys d'aplicar aquest model territorial d'Estat no s'ha produït realment un impuls en l'Estat de les autonomies com nosaltres desitjàvem. No diem que està igual, però no s'ha produït l'impuls que nosaltres desitjàvem. (*Remor de veus.*) Vindrà aviat, no es preocupi.

Però el que sí que els puc assegurar és que nosaltres, que volem el màxim d'autonomia per a cada una de les autonomies, desitgem i creiem que la manera adequada per portar a terme aquest procés i aquest desenvolupament autonòmic no pot ser, de cap de les maneres, a nivell de pactes bilaterals, a nivell d'acords bilaterals, sinó que ha de ser motiu d'un gran acord nacional entre totes les forces polítiques —creiem que aquesta és la via—, de totes les forces polítiques de l'Estat espanyol, en representació de totes les autonomies de l'Estat espanyol.

I precisament perquè creiem això no podem donar suport a aquesta Moció presentada pel Grup d'Iniciativa, a la qual anunciem la nostra abstenció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. No ens ha estat possible de seguir amb precisió i amb atenció algunes de les afirmacions del portaveu del Grup Popular, ja que la intensitat de les reflexions que provocava la seva intervenció entre alguns diputats de l'hemicicle no ens ho ha permès.

Però, en tot cas, com que figura que en bona part dels aspectes pensem just al contrari sobre aquest tema del que pugui pensar el Grup Popular, el fet que ell s'abstingui ja és un bon indicatiu perquè nosaltres no tinguem altre remei que votar-hi a favor. Per tant, primera referència pública, votarem a favor, ni que sigui només per referències.

En segon lloc, i entrant per la via directa al contingut dels cinc punts que ens va presentar en el seu moment a reflexió amb la seva interpellació el senyor Fuentes i avui la senyora Mayol i Beltran, cal dir que pel que fa referència al primer dels punts és, com tota la resta, una obvietat de sentit comú que nosaltres compartim. Hi ha, a hores d'ara, encara aspectes pendents de transferir, quinze anys després de l'aprovació de l'Estatut d'autonomia, i per tant és lògic que això s'hagi de plantejar i el lloc adequat per plantejar-ho sigui precisament aquest mateix Parlament.

El segon punt fa referència a competències a reclamar a l'Estat, d'acord amb un marc legal que ho permet, que és el de la Constitució espanyola. Simplificar i reduir l'Administració en la via de la supressió de l'Administració perifèrica de l'Estat a Catalunya —en tot cas, tal com estan les coses, podríem dir en la via de reduir, simplificar i suprimir el que en el futur pugui anar quedant de l'Administració i de l'Estat, tant a Catalunya com a la resta de l'Estat, si és que en queda finalment alguna cosa—, i també supressió de la figura dels governadors civils. Aquesta no és una mala petició, sobretot si es té en compte que l'any 88 ja va ser aprovada per aquest Parlament la supressió de la figura dels governadors civils amb l'única excepció d'un grup parlamentari, que no era, això no obstant, el Partit Popular, que va votar fervorosament a favor de la supressió de la figura dels governadors civils i precisament a través de la veu de l'ex-governador civil de Barcelona, senyor Fernández Díaz. Per tant, doncs, també em sembla una mesura de sentit comú.

Les lleis estatals que cal modificar per augmentar les competències de la Generalitat que han estat reduïdes per lleis bàsiques..., aquest va ser precisament un dels aspectes que quan aquest Parlament va commemorar el desè aniversari de l'entrada en vigor de l'Estatut d'autonomia —fa ara cinc anys— nosaltres ja vam denunciar públicament en aquesta cambra.

La reforma institucional de l'Estat és un aspecte en el qual Iniciativa per Catalunya ha anat insistint de manera reiterada en aquesta cambra. Nosaltres hem manifestat sobradament en multitud d'ocasions el nostre més profund escepticisme cap a qualsevol voluntat real per part de l'Estat espanyol de convertir-se en allò que hauria estat, possiblement, històricament un camp d'actuació, que és basar-se en la seva pròpia realitat plurinacional interna –perquè nosaltres estem convençuts que això és absolutament incompatible amb el passat de l'Estat, amb el present i amb el futur, si és que en té–, i per tant, malgrat tot, com que no deixa de ser una mesura de bona voluntat democràtica, hi donarem també el nostre suport, amb el benentès que, tant com aquesta impossibilitat de l'Estat, el que demanava encertadament la senyora Mayol, que era la concreció del projecte polític del Grup de la majoria, això ella sap perfectament –i així ho ha dit– que és absolutament impossible que la majoria pugui concretar absolutament res en el terreny nacional, perquè en la mesura que concreti s'acaba científicament la majoria –com també encertadament ja ha dit.

I finalment, pel que fa referència al darrer punt, «participació de la Generalitat de Catalunya en la formació de la voluntat política estatal», això fa referència a un aspecte que justament el nostre Grup tindrà oportunitat de substanciar en propers plens, una interpellació sobre el tema de les relacions Catalunya-Europa i la voluntat real que allò que la Generalitat representa com a institució nacional primera del nostre poble pugui participar de manera directa o indirecta en la formació d'aquesta voluntat estatal, i per tant s'adiu perfectament al que és el nostre tarannà polític i el nostre projecte.

En conseqüència, doncs, votarem favorablement els cinc punts d'aquesta Moció, tot i saber, però, que reiteradament en aquest Parlament s'han aprovat algunes declaracions de principis semblants que tenen com a conseqüència pràctica la que acostumen a tenir la major part de les declaracions de principis, és a dir –lamentablement– cap.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet el debat que fomenta aquesta Moció en realitat ja s'ha produït en diverses ocasions aquí, a la cambra. S'ha produït en comissió, perquè el Grup d'Iniciativa per Catalunya va presentar un conjunt –si no ho recordo malament– de disset proposicions no de llei que reflectien justament aquesta mateixa intenció, aquest mateix objectiu, d'impuls autonòmic, i després del seu debat en comissió es refon sobre la base d'una interpellació i es presenta una moció que també reflecteix, més o menys, el mateix objectiu. És, per tant, un debat ja realitzat aquí, a la cambra. I, com deia el senyor Carod-Rovira fa un moment, és un debat també amb anterioritat, això, realitzat aquí, a l'hemicicle, amb aprovació d'unes resolucions que reflecteixen també el mateix objectiu.

Vull recordar, per exemple, dues resolucions del darrer debat de política general, on es va aprovar una que deia: «fomentar el diàleg amb totes les forces polítiques catalanes per tal de donar un nou impuls a l'Estat de les autonomies que comporti el desenvolupament i aprofundiment de l'autogovern del nostre poble i el reconeixement del fet diferencial de Catalunya», i una altra –per unanimitat, si no ho recordo malament– en què s'instava «al traspàs urgent de totes les competències pendents i al buidat absolut i complet, al més exhaustiu possible, de l'article 150.2 de la Constitució».

I cito que es varen aprovar aquestes dues iniciatives perquè reflecteixen el requisit essencial i imprescindible –entenc jo– perquè es pugui realitzar una bona entesa entorn a un objectiu que és compartit per tots els grups de la cambra, i que és l'aprofundiment del govern. L'aprofundiment de l'autogovern s'ha de basar sobre l'objectiu del consens de les forces polítiques i una actuació conjunta de totes aquestes forces polítiques. Entenc, per tant, que les dues resolucions aprovades aquí, al Parlament, ja instaven el Govern i li donaven la plataforma necessària d'acord polític perquè es produís aquesta negociació.

S'ha parlat des de la tribuna sobre la situació de bloqueig en què es vivia en aquests moments el procés aquest de negociació d'aprofundiment de l'autogovern. Bé, nosaltres discrepem sobre aquest paràmetre. Creiem que no tan sols no estem en una situació de bloqueig, sinó que estem en una situació de desbloqueig. Les darreres afirmacions del president del Govern en el debat d'orientació política general, justament, eren de provocar i precipitar un aprofundiment dels sostres d'autogovern de les comunitats històriques. De fet, les declaracions del ministre d'Administracions Territorials i els acords presos per la Comissió Delegada d'Assumptes Autonòmics ja preveuen el traspàs gairebé immediat en matèries com el ministeri d'Obres i Transports, en Treball, Educació, etcètera; és a dir, ja estava previst.

El que nosaltres..., i és per part del Govern socialista que s'ha anunciat com l'objectiu d'impuls autonòmic i de gir local; és una realitat, entenem que s'està ja produint, que el constant diàleg i necessari diàleg i negociació entre el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat està provocant ja aquest aprofundiment i aquest nou impuls autonòmic, i, per tant, creiem que des del punt de vista de cercar la unanimitat i el consens de totes les forces polítiques, la presentació de la Moció és difícilment acceptable.

I anuncio, senyor president, el nostre vot en contra. Per què? Perquè és una moció que comprendran, en primer lloc, que les condicions que exposa la Moció, tot i compartint la filosofia que persegueix –i per això varem votar aquestes dues resolucions de manera conjunta–, exposa unes condicions que fan difícil comprendre que es puguin aprovar a través d'una moció subsegüent a una interpellació: que es modifiqui el sistema d'elecció en el Senat, que se suprimeixin els governadors civils, que s'estableixi el paper diferenciat de les diferents nacionalitats en l'Estat, que se suprimeixi l'Administració perifèrica de l'Estat. Molts

d'aquests objectius –gairebé tots, podríem dir–, els socialistes podem compartir-los, podem compartir-los amb un determinat procediment i amb un determinat procés, que és aquest de l'impuls autonòmic que s'està realitzant en el conjunt de les forces polítiques i entre governs. Lògicament, a través de la Moció que es presenta, parlar de modificació de la Llei electoral per al Senat, parlar de les quatre o cinc condicions que exposa aquesta Moció –compartint, ho repetixo, la filosofia–..., no podem donar-li suport.

De fet, si del que es tracta és d'exhaurir els sostres competencials que ens marquen l'Estatut i la Constitució, si del que es tracta és d'aprofundir el nostre sostre competencial amb un buidat efectiu i absolut de l'article 150.2 de la Constitució, si del que es tracta és que aquest canvi real del model de l'Estat es faci de la manera més ràpida possible i si del que es tracta és que aquest aprofundiment del nostre Govern suposi una millora de la nostra societat i suposi una millora i un apropament de l'Administració als nostres conciutadans, nosaltres hi estem totalment d'acord. És amb el procediment amb què avui no podem estar d'acord.

Per tant, senyor president, votarem en contra de la Moció presentada.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Clotas. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Pont.

El Sr. PONT: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, les qüestions plantejades en aquesta Moció no tenen pas solucions fàcils: fa quinze anys que en parlem, i segurament en continuarem parlant. A tots els països que han superat situacions molt centralitzades, els costa anys d'encarrilar les solucions; el que cal és no perdre la paciència i seguir-hi insistint.

El nostre Grup està convençut que tots els membres d'aquesta cambra volen més autogovern per a Catalunya, voldrien que aquest Parlament, màxima representació del poble de Catalunya, pogués exercir una sobirania plena; pensem que els temps ens hi ajuden, i la Unió Europea també, i que les sobirania absolutes dels estats s'han acabat, que entrem en una dinàmica nova de sobirania compartides, en les quals Catalunya s'hi podrà trobar molt més còmoda.

El nostre Parlament ha tractat reiterades vegades aquestes qüestions que afecten l'autogovern –ha estat recordat per diferents persones que m'han precedit abans–: concretament, i amb solemnitat, van fer-ho en el debat general que es va fer el mes de novembre en aquest Parlament. Es van aprovar un conjunt de resolucions que marquen un camí per al Govern de Catalunya per poder avançar en aquest camí; eren resolucions sobre finançament, sobre finançament de la sanitat, distribució de competències, racionalització de l'Administració, superació de duplicitats, aprofundiment en el desenvolupament de l'Estatut, etcètera. Tot això era un mandat fet el mes de novembre al Govern i que el Govern ha anat desenvolupant: el conseller honorable senyor Macià Alavedra

ho va explicar en respondre la interpellació del senyor Roc Fuentes; el conseller va explicar quines eren les prioritats del Govern en aquest moment i les dificultats que hi ha. Ens consta també la voluntat del conseller senyor Alavedra d'acudir a aquest Parlament cada cop que calgui per a informar sobre l'estat d'aquestes negociacions.

Ara bé, fet aquest plantejament general, és molt possible que els diputats i diputades d'Iniciativa per Catalunya diguin que això no és suficient i que no avancem. Puc dir-los que els diputats del nostre Grup hi estan també d'acord, i em sembla que gairebé tots els d'aquesta cambra podran subscriure que no s'avança com voldríem tots plegats. A l'autogovern, no sé si exactament és «bloqueig» la paraula més adequada, però li costa moltíssim d'avançar. Ara bé, el que succeeix és que, per part del Grup de Convergència i Unió –ja fixant la posició concreta en relació amb aquesta Moció–, el que no veiem és que la proposta d'Iniciativa per Catalunya ens faci avançar gens en aquest camí. És evident que, per tirar endavant totes aquestes qüestions, cal negociar entre el Govern de Catalunya –representació o emanació d'aquest Parlament–, el Govern de l'Estat –emanació del Congrés dels Diputats–, i entre les dues parts han d'anar trobant com avançar. Amb tota sinceritat, no veiem com aquesta Moció d'Iniciativa per Catalunya, tot hi estar-hi d'acord –no discrepem en cap dels punts que ha presentat–, ens faci avançar, ni tampoc veiem com les proposicions no de llei debatudes el 15 de març ens han fet avançar; ens sembla que aquests són camins que no ens hi ajuden. La negociació entre governs és realment molt difícil, segurament que tots els grups poden aportar-hi..., però aportar-hi amb unes altres formes que no són les d'aportar, en aquest moment, una moció determinada, i molt menys en aquests instants d'oportunitat política: jo no sé si en aquest moment parlar de reforma constitucional, donada la situació que hi ha a Madrid, és una cosa escaient –francament, el nostre Grup pensem que no és adequat–, i, per tant, anuncio que, tot i repetint la voluntat manifesta de defensar l'autogovern de Catalunya, com tots els diputats d'aquest Parlament estic segur que ho volen, reiterant també que ens sembla absolutament insuficient l'avenç que estem fent en aquests temes, malgrat tot i per no veure les aportacions positives que pugui fer una aprovació d'aquesta Moció, el nostre Grup hi votarà en contra.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, molt honorable senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont.

Procedirem, doncs, a la votació.

Les i els que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els i les que no hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els i les que s'abstinguin?

La Moció ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 77 en contra i 3 abstencions.

S'aixeca la sessió.

(És la una del migdia i deu minuts.)

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i ☐ m

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès a Multitext, SL, Barcelona.

